

Τέμπη - Πύλος - Χίος - Βιολάντα ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

Το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη δεν θα ξεχαστεί – το δίκιο στους δρόμους θα κριθεί

Στις 28 Φλεβάρη 2023 η επιβατική αμαξοστοιχία IC 62 της Hellenic Train, με εκατοντάδες επιβαίνοντες συγκρούεται με εμπορική αμαξοστοιχία, των ιδίων ιδιωτικών συμφερόντων, στα Τέμπη, με αποτέλεσμα τον θάνατο 57 ανθρώπων και τον τραυματισμό πολλών περισσότερων. Η ανείπωτη αυτή τραγωδία συνεχίζει να μας θυμίζει, με τον χειρότερο τρόπο, τι σημασία δίνει το Κράτος και το Κεφάλαιο στην ανθρώπινη ζωή. Αυτό που συνέβη στα Τέμπη ήταν μια προαναγγελθείσα δολοφονία με υπαίτιους το ελληνικό κράτος και το ιδιωτικό κεφάλαιο. Με το ξεπούλημα της ΤΡΑΙΝΟΣΕ στους Ιταλούς επενδυτές (επί ΣΥΡΙΖΑ) και την επαναφορά τραίνων που είχαν αποσυρθεί στην Ελβετία, ακολούθησαν οι κυβερνητικοί διθύραμβοι σχετικά με την αναβάθμιση των σιδηροδρομικών μέσων. Η αναβάθμισή που διαφήμιζαν περιελάμβανε: απαραιτήματα ή ανύπαρκτα συστήματα συντήρησης και ελέγχου και υποστελέχωση του εργατικού δυναμικού. Κι ενώ οι ίδιοι οι εργαζόμενοι είχαν προειδοποιήσει μέσω δελτίων τύπου και εξωδίκων προς τους αρμόδιους και είχαν κάνει αλληπάλληλες κινητοποιήσεις και απεργίες (οι οποίες κρίνονταν παράνομες και καταχρηστικές από την αστική δικαιοσύνη), για τη βελτίωση του δικτύου και για επιπλέον προσλήψεις, τα πράγματα έμειναν ως είχαν.

Στη διάρκεια των τριών χρόνων από το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη γίναμε μάρτυρες της θεσμικής συγκάλυψης, που επιχειρείται μέχρι και σήμερα, ώστε να αποκαρφηθούν τα αίτια αυτής της μαζικής δολοφονίας, να μείνουν οι υπαίτιοι του κρατικού μηχανισμού στο απυρόβλητο και να λησσοποιηθούν τόσο οι οικογένειες των θυμάτων που αγωνίζονται για την αλήθεια και την δικαιοσύνη των ανθρώπων που έχασαν, όσο και ο κόσμος του αγώνα που παρά τη σφοδρή καταστολή που έχει δεχτεί συνεχίζει να μάχεται ενάντια στο σύστημα εξουσίας που εκμεταλλεύεται, εξασθλιώνει και δολοφονεί. Σήμερα, και ενόσω αναμένεται να ξεκινήσει η βασική δίκη της υπόθεσης, βλέπουμε την προσπάθεια του κράτους και των θεσμών του ναβάλουν για ακόμη μια φορά εμπόδια στους συγγενείς των θυμάτων, μη αφήνοντας τους να προχωρήσουν στις εκταφές των νεκρών τους για να σταλούν δείγματα προς εξέταση σε εξειδικευμένα κέντρα στο εξωτερικό, ενώ ταυτόχρονα τους επιτίθεται και τους συκοφαντεί μέσω επίσημων κρατικών αλλά και ανεπίσημων πηγών του διαδικτύου, όπως στην περίπτωση του Π. Ρούτσι που λασπολογήθηκε και συκοφαντήθηκε κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας που διεξήγαγε το 2025.

Κανένας άλλος κόσμος δεν είναι εφικτός όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός

Το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη 3 χρόνια πριν, αλλά και η εμπειρία από προηγούμενα μαζικά κρατικά εγκλήματα, όπως στη Ρικομέξ, το Σάμινα, την Ηλεία, τη Μάνδρα, το Μάτι και την Πύλο καταδεικνύουν την αθεράπευτα αντικοινωνική και δολοφονική φύση του επιβαλλόμενου εξουσιαστικού και ιεραρχικού τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας από το κράτος και το κεφάλαιο. Έτσι γίνεται καθαρό πως η διαμεσολάβηση συνολικά των κοινωνικών σχέσεων από το κράτος, ανεξάρτητα της πολιτικής διαχείρισής του, διαχρονικά δεν έχει προσανατολισμό και στόχο την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών αλλά αντίθετα προτεραιότητα πάντα των κρατικών θεσμών και μηχανισμών είναι η διαιώνιση και η αναπαραγωγή της παρασιτικής σχέσης των πολιτικών και οικονομικών ελίτ εις βάρος της κοινωνίας.

Το ίδιο ακριβώς καταδεικνύει η εργοδοτική δολοφονία 5 εργατριών στο εργοστάσιο της Βιολάντα στα Τρίκαλα, μετά από έκρηξη που διέλυσε τις εγκαταστάσεις στις οποίες εργάζονταν, και από την οποία τραυματίστηκαν άλλοι 7 εργάτες, αλλά και οι μετέπειτα προσπάθειες των κρατικών μηχανισμών να αποκρύψουν τις ελλείψεις από τη μεριά της εργοδοσίας σε μέτρα προστασίας, τις παράνομες κατασκευές προπένιου, τις αδήλωτες εγκαταστάσεις του υπογείου του εργοστασίου, την εργοδοτική τρομοκρατία που ασκούσαν επί σειρά ετών σε αυτό το εργασιακό κότεργο. Η έκρηξη στη Βιολάντα δεν είναι ούτε τυχαίο γεγονός,

ούτε ατύχημα, αλλά αντίθετα αποτελεί την κορυφή του παγόβουνου της άγριας ταξικής εκμετάλλευσης που επιβάλλεται στους χώρους δουλειάς, ένα ακόμα προδιαγεγραμμένο κρατικό και καπιταλιστικό έγκλημα. Οι δεκάδες δολοφονίες εργατών στα κάτεργα της σύγχρονης δουλειάς, όπου μόνο το 2025 έφτασαν τις 201, μαρτυρούν ότι οι εκμεταλλεζόμενοι και οι καταπιεσμένοι συνεχίζουν να πληρώνουν με το αίμα τους τη διατήρηση και αναπαραγωγή του βάρβαρου εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού συστήματος, που καταδυναστεύει, δολοφονεί, εξασθλιώνει.

Το ίδιο επίσης καταδεικνύουν και οι πρόσφατες μαζικές δολοφονίες προσφύγων και μεταναστών στο ναυάγιο της Χίου, όπου το σκάφος του λιμενικού στην κυριολεξία πέρασε από πάνω τους, διαμελίζοντάς τους, ενώ στη συνέχεια επιζώντες του ναυαγίου βρέθηκαν στο στόχαστρο διώξεων, με σκοπό να δικαιολογηθεί ένα ακόμα κρατικό έγκλημα και να μετακυλιστούν οι ευθύνες

από τους θύτες στα θύματα. Οι δολοφονικές αντι-μεταναστευτικές πολιτικές “αποτροπής” και η οικοδόμηση της Ευρώπης- Φρούριο αποτυπώνονται στους χιλιάδες νεκρούς πρόσφυγες και μετανάστες στα χερσαία και υδάτινα σύνορα, στους εγκλωβισμένους και στοιβαγμένους σε άθλιες συνθήκες στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στους φυλακισμένους κάτω από ένα ειδικό ρατσιστικό καθεστώς εξαιρέσεων. Τα “τείχη” που υψώνονται δεν χρησιμεύουν μόνο για να κρατήσουν με κάθε μέσο τους απόκληρους, τους “πλεονάζοντες πληθυσμούς” εκτός Ευρώπης, αλλά και για να οδηγήσουν τις κοινωνίες της Δύσης στην εμπέδωση του εκφασισμού στο εσωτερικό τους, στην δημιουργία μιας κοινωνικής συνθήκης φόβου, ελέγχου και μίσους με σκοπό την άρρητη αποδοχή της άγριας εκμετάλλευσής τους από τους κυρίαρχους.

Η μόνη “απάντηση” του συστήματος στη συνολική και βαθιά του κρίση είναι εκμετάλλευση, πόλεμος & φασισμός

Η κρατική και καπιταλιστική επίθεση σε όλες τις πτυχές της ζωής είναι αποτέλεσμα της συνολικής κρίσης του συστήματος και οξύνεται όλο και περισσότερο, επιδιώκοντας να στερήσει από την μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία κάθε προοπτική αντίστασης και παράλληλα να ξεριζώσει ο,τι έχει κερδηθεί στο παρελθόν μέσα από αιματηρούς αγώνες. Η όλο και μεγαλύτερη ενταντικοποίηση στους χώρους δουλειάς και η επιβολή επαχθέστερων όρων στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, η επίθεση στην εκπαίδευση σε κάθε βαθμίδα με την όξυνση των ταξικών φραγμών, των αποκλεισμών, της καταστολής και της πειθάρχησης, η διάλυση και απαξίωση του ΕΣΥ, η επίθεση στους αγωνιζόμενους υγειονομικούς και ο αποκλεισμός των φτωχών από την πρόσβαση στην υγεία, η λεηλασία του φυσικού κόσμου και η καταστροφή των τοπικών κοινωνιών για τα κέρδη του κράτους και του κεφαλαίου, η αναβάθμιση του νομικού οπλοστασίου του κράτους και η σφοδρή κατασταλτική μανία που έχει εξαπολύσει απέναντι στις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις είναι μερικά από τα σημεία των αναδιρθρώσεων που επιχειρούν τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά να επιβάλλουν στη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, με σκοπό τον πλήρη κοινωνικό μετασχηματισμό και την δημιουργία μιας κοινωνίας υποταγμένης και φοβισμένης, ανήμπορης να ορθώσει ανάστημα μπρος στην αδικία και ανελευθερία που υφίσταται.

Σε παγκόσμιο επίπεδο, τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά επιχειρούν μία, άνευ όρων, επίθεση εναντίον των λαών της καπιταλιστικής περιφέρειας μέσα από πολέμους, στρατιωτικές επιχειρήσεις, με στόχο τον έλεγχο ολόκληρων περιοχών, των πλουτοπαραγωγικών πηγών και την εκμετάλλευση ολόκληρων πληθυσμών. Μια συνθήκη όπου η καταδίκη εκατομμυρίων ανθρώπων στην εξαθλίωση, τη φτώχεια, τις αρρώστιες και τον ξεριζωμό αποτελεί την προϋπόθεση για την εξασφάλιση της υπερσυσσώρευσης του πλούτου στα χέρια των παγκόσμιων οικονομικών ελίτ και για την αναδιάταξη των συσχετισμών γεωπολιτικής ισχύος στο πλαίσιο των διακρατικών ανταγωνισμών, μεταξύ παγκόσμιων, περιφερειακών και τοπικών δυνάμεων. Σε αυτό το πλαίσιο το ελληνικό κράτος, ως μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΝΑΤΟ, είναι σταθερά προσανατολισμένο στις επιδιώξεις της κυρίαρχης πολιτικής και οικονομικής ελίτ της οποίας αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα και είναι προσδεμένη στο άρμα του Ευρωατλαντισμού. Η σημερινή πολιτική διαχείριση, όπως και όλες οι προηγούμενες, εκπλήρωσε και συνεχίζει να εκπληρώνει την αποστολή της στο ακέραιο, που δεν είναι άλλη από τη διαρκή προσπάθεια, στο κομμάτι που της αναλογεί, για την ανεμπόδιση επιβολή της σύγχρονης δικτατορίας του κράτους και του κεφαλαίου, του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, σε παγκόσμιο επίπεδο. Η πρόσδεση της εγκώριας αστικής τάξης στο άρμα συμφερόντων της κυρίαρχης διεθνούς πολιτικο-οικονομικής ελίτ και η ενίσχυση του ρόλου του ελληνικού κράτους στη νευραλγική περιοχή των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου, που σήμερα περνάει από την αμέριστη και ολόπλευρη στήριξη του κράτους του Ισραήλ στη γενοκτονία των Παλαιστινίων, είναι που καθιστά ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο ως τα μετόπισθεν της πρώτης γραμμής του δυτικού ιμπεριαλισμού στη Μέση

Ανατολή. Και σε αυτό το πλαίσιο το ελληνικό κράτος προετοιμάζει τους πληβείους στο εσωτερικό του για να γίνουν γρανάζια της πολεμικής μηχανής, επιχειρεί την εμπέδωση μιας εμπόλεμης κοινωνίας, πλήρως εκφασισμένης και τρομοκρατημένης, όπου ο καθένας θα κοιτάει το συμφέρον του και θα επιβάλλεται στον πιο αδύναμο, εξοπλίζεται στρατιωτικά, αυστηροποιεί το νομοθετικό πλαίσιο για τη στράτευση και λειαινεί το έδαφος τόσο για το τσάκισμα του εσωτερικού εχθρού όσο και για τις επερχόμενες πολεμικές επιχειρήσεις.

Όλα για όλους – Όλα στα χέρια της κοινωνίας

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, είναι επιτακτική η ριζοσπαστικοποίηση, το πλάγιασμα και η σύνδεση των αντιστάσεων. Η υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων, των αναγκών, της ζωής και της αξιοπρέπειάς μας περνά μέσα από την κοινή, οριζόντια συντονισμένη, οργανωμένη από τα κάτω δράση. Η οργάνωση των αντιστάσεών μας αποτελεί κομβικής σημασίας ζήτημα, ειδικά μέσα σε μια περίοδο συνολικής και οργανωμένης επίθεσης του κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος. Η συλλογικοποίηση, η κοινή δράση και η συναντίληψη βάσει των αναρχικών αξιών είναι τα εργαλεία μας απέναντι στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό κράτους και κεφαλαίου, απέναντι στην προσπάθειά τους να μας πείσουν ότι έχει επέλθει το τέλος της Ιστορίας, πως δεν υπάρχει καμία προοπτική πέρα από το δυστοπικό παρόν και το σύστημα εξουσίας που το δημιουργεί και πως αν επιλέξουμε το δρόμο του αγώνα και της αξιοπρέπειας θα συντριβούμε.

Σε μια περίοδο γενικού αποπροσανατισμού του δημόσιου διαλόγου γύρω από το έγκλημα των Τεμπών, την εξέλιξη της δίκης και του αγώνα της κοινωνικής βάσης, οφείλουμε να επαναφέρουμε τη προσοχή σε αυτό που πραγματικά έχει σημασία: την από τα κάτω, αδιαμεσολάβητη οργάνωση των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων που θα δώσουν εν τέλει τις απαραίτητες απαντήσεις στους δυνάστες μας, περνώντας στην αντεπίθεση. Οι νέες αυταπάτες περί καλύτερης διαχείρισης του συστήματος καταπίεσης, περί κάθαρσης μέσω των θεσμών που δομικά συγκροτούν τη δολοφονική φύση του συστήματος εξουσίας θα πρέπει να βρουν απέναντί τους το οργανωμένο μαζικό κίνημα που θα επιλέξει το πεδίο του δρόμου και τις διαδικασίες αγώνα από τις εκλογικές αυταπάτες. Απέναντι στο δυστοπικό μέλλον που μας επιφυλάσσουν οι ελίτ της εξουσίας και του πλούτου, υπάρχει η επιλογή της συλλογικής αντίστασης και του αγώνα. Να τους θυμίσουμε τι μπορεί να συμβεί όταν η κοινωνία των εκμεταλλεζόμενων και των καταπιεσμένων ανθρώπων παίρνει την κατάσταση στα χέρια της και αντιστέκεται μαζικά και μαχητικά στους σχεδιασμούς τους. Αν μένει κάτι ακόμα να σωθεί από τη φρίκη και τη βαρβαρότητα που μας καταδικάζει το κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα, αυτό βρίσκεται στα δικά μας χέρια. Η μόνη λύση για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, για έναν κόσμο που η ζωή μας δεν θα παζαρεύεται και δεν θα εξαρτάται από τους υπολογισμούς των κυρίαρχων, για έναν κόσμο χωρίς πολέμους, φτώχεια, λεηλασία της φύσης, ξεριζωμό, αρρώστιες και θάνατο είναι η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Στους χώρους εκμετάλλευσης, στις γειτονιές, στα σχολεία και στις σχολές

**ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ**

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ**

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΦΛΕΒΑΡΗ

**Αθήνα: 11.30 – Προπύλαια | Θεσσαλονίκη: 12.00 – Άγαλμα
Βενιζέλου**

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία συλλογικοτήτων

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ/ΕΣ

Ανακοίνωση για τις εργατικές δολοφονίες στο εργοστάσιο της Βιολάντα

Οι πέντε εργάτριες που έχασαν τη ζωή τους τα ξημερώματα της 26ης Γενάρη, στο εργοστάσιο «Βιολάντα» στα Τρίκαλα, μέσα στην έκρηξη που διέλυσε τις εγκαταστάσεις όπου εργαζόντουσαν, τραυματίζοντας άλλους επτά εργαζόμενους, δεν είναι ούτε τυχαίο γεγονός, ούτε ατύχημα, αλλά αντίθετα αποτελεί την κορυφή του παγόβουνου της άγριας ταξικής εκμετάλλευσης που επιβάλλεται στους χώρους δουλειάς, ένα ακόμα προδιαγεγραμμένο κρατικό και καπιταλιστικό έγκλημα.

Από την πρώτη στιγμή, κρατικό αξιωματούχοι και καθεστωτικά μέσα επιχειρούν να συσκοτίσουν προκειμένου να απαλλάξουν τους πραγματικούς υπαίτιους της δολοφονίας: τους εργοδότες που υπό την πλήρη κάλυψη των θεσμικών αρχών, καθώς κανένας ουσιαστικός έλεγχος δεν είχε προηγηθεί, διέπρατταν συστηματικές παραβιάσεις των κανονισμών ασφάλειας στον χώρο του εργοστασίου, κατασκευάζοντας παράνομες εγκαταστάσεις και σωληνώσεις για τη μεταφορά προπανίου, δίκως να εγκαταστήσουν ούτε τους απαραίτητους αισθητήρες αερίου, και αδιαφόρησαν μπροστά στις αλληπάλληλες ειδοποιήσεις των εργαζόμενων που είχαν εντοπίσει διαρροή αερίου μήνες πριν την περιφέρεια Θεσσαλίας που, παρότι είχε εντοπίσει παραβάσεις από το 2020 – επί τηθείας του διαβότου για την εμπλοκή του στη θεσμική συγκάλυψη του κρατικού-καπιταλιστικού εγκλήματος των Τεμπών και τις ευθύνες του για την καταστροφική πλημμύρα στη Θεσσαλία, τέως περιφερειάρχης Αγοραστόυ-, εξέδωσε άδεια λειτουργίας του εργοστασίου, ενώ λίγες μέρες πριν την θανατηφόρα έκρηξη εξέδωσε απόφαση για την προνομή των ιδιοκτητών της με 2 εκατομμύρια ευρώ για την επέκταση της επιχείρησης• εντέλει το ίδιο το κράτος που έχοντας απαξιώσει πλήρως και ουσιαστικά καταργήσει τους ήδη υποστελεχωμένους ελεγκτικούς μηχανισμούς, όχι μόνο κλείνει το μάτι στην εργοδοτική αυθαιρέσια αλλά επιδιόχεται, παράλληλα, και σε έναν συστηματικό κυνήγι των αγωνιζόμενων εργαζόμενων που υπερασπίζονται τα εργασιακά τους κεκτημένα, καταργώντας το δικαίωμα στην απεργία και εγκληματοποιώντας τη συνδικαλιστική δράση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του κλίματος τρομοκρατίας, που επικρατεί συνολικά στους χώρους δουλειάς, αποτελεί και η παρεμπόδιση των σωματείων από την εργοδοσία να επισκεφτούν το εργοστάσιο της “Βιολάντα”, να ελέγξουν το χώρο και τις

συνθήκες εργασίας και να συνομιλήσουν με τους εργατές/τριες. Επίσης, παρά τις θρασυτατες συστηματικές προσπάθειες του κράτους και των αφεντικών να υποβαθμίσουν την κλίμακα των εργατικών ατυχημάτων και δολοφονιών – με 201 να έχουν χάσει τη ζωή τους και 332 να έχουν τραυματιστεί βαριά μόλις το 2025 – η δολοφονία των πέντε εργατριών στο Βιολάντα ανέδειξε με τον πιο φρικτό τρόπο πως οι εκμεταλλεόμενοι και οι καταπιεσμένοι συνεχίζουμε να πληρώνουμε με το αίμα μας τη διατήρηση και αναπαραγωγή του βάρβαρου εκμεταλλευτικού καταπιεστικού συστήματος.

Η ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, σε συνέχεια των αντικοινωνικών πολιτικών του ΣΥΡΙΖΑ, ψήφισε σειρά αντεργατικών νομοσχεδίων επιτείνοντας τους ήδη αβάσταχτους όρους εκμετάλλευσης στα εργασιακά κάτεργα. Το αντεργατικό νομοσχέδιο Γεωργιάδη, που ψηφίστηκε τον Σεπτέμβριο του 2023 και εισήγαγε καταρχήν τη 13ωρη εργασία με την απασχόληση σε δύο εργοδότες και την 6ήμερη εργασία, ήρθε να κατοχυρωθεί και να διευρυνθεί, με την ψήφιση του νέου αντεργατικού νομοσχεδίου, με τον ψευδεπίγραφο τίτλο “Δίκαιη Εργασία για Όλους”, που κατοχυρώνει την 13ωρη και 6ήμερη εργασία ως “διευθυντικό δικαίωμα του εργοδότη”, μετατρέπει τους εργαζόμενους σε αναλώσιμα εξαρτήματα στα χέρια των αφεντικών, καταστρατηγεί τον ελεύθερο χρόνο των εργαζόμενων και δημιουργεί μια εξοντωτική σωματικά και ψυχολογικά συνθήκη για την τάξη των καταπιεσμένων, στην οποία καλούνται να συμβιβαστούν υπό τον φόβο της απόλυσης ή μιας εκδικητικής μεταχείρισης λόγω μη “καλής πίστης”.

Τα απελευθερωμένα ωράρια, η ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, η αδήλωτη και μαύρη εργασία, η έλλειψη μέτρων προστασίας στους χώρους δουλειάς, η κατάργηση της επιθεώρησης εργασίας, η εγκληματοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και της απεργίας, η απελευθέρωση των απολύσεων και η γιγάντωση της ανεργίας είναι σημεία των αναδιρθρώσεων, που σκοπό έχουν την όξυνση των ταξικών ανισοτήτων και των αποκλεισμών και την πλήρη υποτίμηση της εργασίας και της ζωής των πληθειακών στρωμάτων. Έτσι τα αφεντικά, αποθρασυμένα, υπό την πλήρη κάλυψη των κρατικών θεσμών, εκμεταλλεόμενοι το πλήθος των αντεργατικών μέτρων των τελευταίων χρόνων, προχωρούν στην περαιτέρω εντατικο-

ποίηση της εκμετάλλευσης, ελαστικοποιώντας τα ωράρια εργασίας και παραβιάζοντας συστηματικά τις συνθήκες ασφαλείας στους χώρους δουλειάς – καθώς έχουν απαξιωθεί και καταργηθεί στην πράξη οι όποιοι ελεγκτικοί μηχανισμοί – μετατρέποντας τα εργασιακά κάτεργα σε παγίδες θανάτου.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, είναι επιτακτική η ριζοσπαστικοποίηση, το πλάτισμα και η σύνδεση των αντιστάσεων των εργαζόμενων που μέσα από τις δικές τους δυνάμεις, αγωνίζονται για τη ζωή και την αξιοπρέπειά τους ενάντια στην εργοδοτική ασυδοσία και κρατική τρομοκρατία. Η υπερβάση των εργατικών συμφερόντων, των αναγκών, της ζωής και της αξιοπρέπειάς μας περνά μέσα από την κοινή, οριζόντια συντονισμένη, οργανωμένη από τα κάτω δράση. Η οργάνωση των αντιστάσεων μας αποτελεί κομβικής σημασίας ζήτημα, ειδικά μέσα σε μια περίοδο συνολικής και οργανωμένης επίθεσης του κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος. Η συλλογικοποίηση, η κοινή δράση και η συναντίληψη βάσει των αναρχικών αξιών είναι τα εργαλεία μας απέναντι στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό κράτους και κεφαλαίου, απέναντι στην προσπάθειά τους να μας πείσουν ότι έχει επέλθει το τέλος της Ιστορίας, πως δεν υπάρχει καμία προοπτική πέρα από το δυστοπικό παρόν και το σύστημα εξουσίας που το δημιουργεί και πως αν επιλέξουμε το δρόμο του αγώνα και της αξιοπρέπειας θα συντριβούμε. Σε κάθε ανοιχτό μέτωπο του κοινωνικού και ταξικού αγώνα, όπου εκδηλώνεται η επιθετικότητα του κράτους και του κεφαλαίου, προτάσσουμε την ριζοσπαστικοποίηση των αγώνων μέσα από τη σύνδεσή τους με το καθολικό κοινωνικό όραμα της κοινωνικής και ταξικής χειραφέτησης, την οργάνωση δηλαδή του αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό ως τη μόνη ρεαλιστική διέξοδο που έχουν οι καταπιεσμένοι αυτού του κόσμου.

Στους χώρους εκμετάλλευσης, στις γειτονιές, στα σχολεία και στις σχολές
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση - Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Συγκέντρωση για τη δολοφονία μετανασ(ρι)ών από το Λιμενικό ανοιχτά της Χίου

Το ναυάγιο που σημειώθηκε προχθές στη Χίο αποτελεί ακόμη μία δολοφονική στιγμή στα θαλάσσια σύνορα του ελληνικού κράτους. Άνθρωποι στοιβαγμένοι σε υπερφορτωμένο σκάφος, κυνηγημένοι από πολέμους φτώχεια, βρέθηκαν για άλλη μια φορά αντιμέτωποι με τη βία των συνόρων και την εγκατάλειψη στη θάλασσα. Το σκάφος ανετράπη από το ελληνικό λιμενικό, αφήνοντας πίσω νεκρούς, τραυματίες και αγνοούμενους, μέσα σε αυτούς έγκυες γυναίκες και μικρά παιδιά. Το ναυάγιο αυτό δεν αποτελεί εξαίρεση, αλλά συνέχεια των εγκλημάτων που εκτυλίσσονται συστηματικά στο Αιγαίο: από τη Ρόδο και τη νησίδα Σαλάκου τον Απρίλιο του 2025, μέχρι τη Λέσβο με δεκάδες νεκρούς και αγνοούμενους, και το φρικτό ναυάγιο του Δεκέμβρη του 2024 με ακρωτηριασμένες σορούς στα βράχια. Η Χίος προστίθεται έτσι στον χάρτη των υγρών τάφων, αποκαλύπτοντας ξανά ότι η πολιτική "αποτροπής" που έχει υιοθετήσει η Ε.Ε. δολοφονεί.

Η βία στα σύνορα δεν αποτελεί «τραγικό συμβάν», ούτε ατυχία της στιγμής. Αποτελεί τη συμπύκνωση ενός καθεστώτος εξουσίας που εδώ και δεκαετίες οργανώνει τη μετακίνηση των πληθυσμών μέσα από τον κίνδυνο, τον αποκλεισμό και τον θάνατο. Αυτό που εκτυλίσσεται στα θαλάσσια και χερσαία σύνορα της Ευρώπης δεν είναι παρέκκλιση από τον κανόνα, αλλά ο ίδιος ο κανόνας της Ευρώπης-Φρούριο σε πλήρη λειτουργία. Οι νεκροί, οι αγνοούμενοι, οι επαναπροωθήσεις και οι καταδίωξεις δεν συνιστούν αποτυχία της πολιτικής ασφάλειας: συνιστούν την επιτυχία της. Πρόκειται για μια στρατηγική που κυβερνά τη μετανάστευση μέσω της αποτροπής και μετατρέπει τη ζωή σε διαπραγματεύσιμο μέγεθος, νομιμοποιώντας τη βία ως αναγκαίο κόστος της κυριαρχίας.

Στα ευρωπαϊκά σύνορα, αυτή η εξουσία δεν ασκείται μόνο μέσω άμεσης βίας, αλλά μέσω της οργάνωσης των συνθηκών μέσα

στις οποίες ο θάνατος γίνεται πιθανός, αναμενόμενος και τελικά αποδεκτός. Η θάλασσα, οι υγροί τάφοι, οι φράχτες, οι καταδίωξεις, τα pushbacks και οι «αναχαιτίσεις» λειτουργούν ως χωρικά και τεχνολογικά εργαλεία νεκροπολιτικής διακυβέρνησης. Ο θάνατος δεν είναι ατύχημα: είναι ενσωματωμένος στο ίδιο το σύστημα ελέγχου της κινητικότητας. Τα σύνορα συνιστούν κατεξοχήν χώρους εξαίρεσης, όπου το δίκαιο αναστέλλεται στο όνομα της ασφάλειας και η ανθρώπινη ζωή απογυμνώνεται από πολιτικά δικαιώματα. Οι μετανάστες στα σύνορα δεν αντιμετωπίζονται ως πολιτικά υποκείμενα, αλλά ως «γυμνή ζωή» – σώματα που μπορούν να τεθούν σε κίνδυνο, να εγκλειστούν, να απωθηθούν ή να αφεθούν να πεθάνουν χωρίς αυτό να θεωρείται έγκλημα.

Παράλληλα, οι ευρωπαϊκές πολιτικές κλείνουν τις νόμιμες οδούς μετακίνησης και στη συνέχεια ποινικοποιούν την ίδια την προσπάθεια επιβίωσης. Έτσι, η επικινδυνότητα του ταξιδιού δεν είναι επιλογή των μεταναστών, αλλά αποτέλεσμα ενός καθεστώτος που χρειάζεται τη βία για να επιβεβαιώσει την κυριαρχία του. Σε αυτό το πλαίσιο, οργανισμοί όπως η Frontex και τα εθνικά σώματα φύλαξης συνόρων δεν λειτουργούν απλώς ως τεχνικοί μηχανισμοί, αλλά ως υλικό φορέας μιας ιδεολογίας που αντιλαμβάνεται την ανθρώπινη κινητικότητα ως απειλή. Η διάσωση μετατρέπεται σε καταδίωξη, η προστασία της ζωής σε διαχείριση ρίσκου, και ο θάνατος σε αποδεκτό «κόστος» της αποτροπής. Η Ευρώπη δεν αποτυγχάνει να σώσει: επιλέγει να μην σώσει.

Η κοινωνία του συρματοπλέγματος που οικοδομείται στα σύνορα της Ε.Ε. δεν είναι απλώς μια πολιτική επιλογή. Είναι ένα καθεστώς που εκπαιδεύει τις κοινωνίες να ανέχονται τον θάνατο των «άλλων», να τον θεωρούν αναγκαίο, σχεδόν φυσικό. Κάθε ναυάγιο, κάθε «επεισόδιο», κάθε πτώμα στο νερό λειτουργεί ως μήνυμα: η μετακίνηση τι-

μωρείται. Η ζωή ιεραρχείται.

Η Πύλος, η Λαμπεντούζα, ο Έβρος, δεν είναι σύνορα. Είναι νεκροτομεία της ευρωπαϊκής κυριαρχίας.

Λέμε εδώ και χρόνια ότι η απομείωση της αξίας της ανθρώπινης ζωής όπως συντελείται από τις διαχρονικά εγκληματικές πολιτικές του κράτους και τις επιταγές του κεφαλαίου διαμορφώνουν ολοένα πιο δολοφονικά περιβάλλοντα. Σήμερα, μετά και τη μαζική κρατική δολοφονία που διαπράχτηκε στα Τέμπη, μετά τη μαζική δολοφονία μεταναστών στην Πύλο, η αίσθηση στην κοινωνική βάση είναι ότι έχουμε βρεθεί στη μέση ενός ακήρυχτου πολέμου, πως η ανθρώπινη ζωή δεν έχει καμία απολύτως αξία αν είσαι φτωχός εργάτης, πρόσφυγας, μετανάστρια ή μέλος κάποιας μειονότητας. Οι ζωές των καταπιεσμένων θυσιάζονται στον βωμό της καπιταλιστικής κερδοφορίας, η οποία για να συνεχίσει απρόσκοπτα τον κύκλο εκμετάλλευσης χρειάζεται την κρατική τρομοκρατία.

Φαντάζει κάθε άλλο παρά επιτακτική η ανάγκη οργάνωσης και αντίστασης απέναντι στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Για να υπερασπίσουμε τη ζωή και την αξιοπρέπειά μας, δεν υπάρχει άλλος δρόμος από την κοινή, οριζόντια συντονισμένη, οργανωμένη από τα κάτω δράση! Να μη συνθηθίσουμε το θάνατο, την καθημερινότητα των εξώσεων, των εκκενώσεων και των πλειστηριασμών, τα ναυάγια, τις γυναικοκτονίες, τους βιασμούς.

Στεκόμαστε ενάντια στον πόλεμο, στην Ευρώπη - Φρούριο και στις διακρατικές αντιμεταναστευτικές συμφωνίες, ενάντια στις δολοφονίες προσφύγων και μεταναστών, στη φασιστική πολιτική του ελληνικού κράτους, στο ρατσισμό, στον εθνικισμό και στη μισαλλοδοξία. Η κοινωνική αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων ξένων ή ντόπιων αποτελεί το όπλο μας ενάντια στους εκμεταλλευτές. Ντόπιοι και μετανάστες αντιστεκόμαστε στην ρατσιστική θανατοπολιτική κράτους και κεφαλαίου, οργανωνόμαστε και αγωνιζόμαστε μαζί απέναντι στους πολέμους, τη φτώχεια και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ
ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΩΝ, ΤΑ PUSH-BACKS,
ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ, ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ -
ΚΟΙΝΗ ΖΩΗ
ΜΕ ΤΟΥΣ/ΙΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΕΣ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ**

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό-
Μαύρο @ Κόκκινο μέλος της Αναρχική Πολιτική
Οργάνωση - Ομοσπονδία Συλλογικότητας

Ούτε στα Δυτικά ούτε πουθενά τσακίστε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά

Την τελευταία περίοδο είμαστε αντιμέτωποι με την επανεμφάνιση των φασιστικών συμμοριών στο δημόσιο χώρο και την όξυνση της κυρίαρχης προπαγάνδας που προωθεί τη συντηρητικοποίηση της κοινωνίας με τη διάχυση της ρητορικής μίσους, της μισαλλοδοξίας, του κανιβαλισμού και του εθνικισμού με στόχο τον εκφασισμό.

Πρόσφατα χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι τα γεγονότα σε Πετρούπολη και Ίλιον. Από την επίθεση νεοναζί σε αντιφασίστες που έκαναν μοίρασμα στις 16/12 έξω από το 1ο Γ.Ε.Λ Ιλίου, τον ξυλοδαρμό αντιφασίστα μαθητή ένα χρόνο πριν έξω από το ίδιο σχολείο, την προσπάθεια ακύρωσης της εκδήλωσης μνήμης για την εξέγερση του Πολυτεχνείου στο 1ο ΕΠΑΛ Πετρούπολης μέχρι και τα βαψίματα με σπρέι στην περιοχή, όλα αποδεικνύουν την προσπάθεια των παρακρατικών συμμοριών να βγουν από τις τρύπες τους διαχέοντας το ρατσιστικό, φασιστικό τους δηλητήριο.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

Από τη δική μας πλευρά γνωρίζουμε ότι ο φασισμός βρίσκεται στον πυρήνα κράτους και κεφαλαίου. Πάγια τακτική του κράτους είναι να χρησιμοποιεί τους παρακρατικούς μηχανισμούς, παράλληλα με τις κρατικές δυνάμεις καταστολής- με επιθέσεις σε βάρος προσφύγων και μεταναστών, σε καταλήψεις και αυτοοργανωμένους χώρους αγώνα, σε αγωνιστές/στρίες- για να εκφοβίσουν την κοινωνία και να τρομοκρατήσουν όσους αγωνίζονται ώστε να αναχαιτιστούν οι κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις που αναπτύσσονται απέναντι στη λεηλασία κάθε πεδίου της κοινωνικής καθημερινότητας (σχολεία, σχολές, νοσοκομεία, βουνά, λόφοι

και πλατείες) και ενάντια στη φτώχεια και τους αποκλεισμούς απ'τα στοιχειώδη κοινωνικά αγαθά.

Ο αγώνας ενάντια στον φασισμό είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα ενάντια στο Κράτος και το Κεφάλαιο, ενάντια στην κρατική καταστολή και τρομοκρατία, ενάντια στην υποτίμηση της ζωής μας, ενάντια στον ρατσισμό, τον εθνικισμό και τον πόλεμο. Να υψώσουμε οδοφράγματα αλληλεγγύης και υπεράσπισης των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων στα σχολεία, τις σχολές, τις γειτονιές, τους εργασιακούς χώρους, στους δρόμους!

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ - ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 11:30, Στρόγγυλη Πλατεία

Αντιφασιστική συνέλευση Πετραλώνων και γύρω περιοχών

Η δίκη των μπάτσων - βασανιστών από την αντιφασιστική διαδήλωση στο Γαλάτσι την 1η Νοέμβρη 2020 ξεκίνησε στις 2 Φλεβάρη, συνεχίστηκε στις 19 Φλεβάρη και διακόπηκε για τις 4 Μάρτη 2026, ώρα 10.00, Ευελπίδων (κτίριο 4 - αίθουσα 4)

ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ- ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Η αντικρατική-αντιφασιστική κινητοποίηση στο Γαλάτσι την 1η Νοεμβρίου 2020 δέχτηκε την ακραία σε βιαιότητα κατασταλτική επίθεση από διμοιρίες ΜΑΤ, ΟΠΚΕ και ΔΡΑΣΗ. Το αποτέλεσμα της επίθεσης αυτής ήταν ο τραυματισμός πολλών διαδηλωτών, με ανοιγμένα κεφάλια και σπασμένα χέρια, η σύλληψη 12 εξ αυτών, ανάμεσά τους και των πιο σοβαρά τραυματιών και το νιζίσιμο της γειτονιάς και των θαμώνων, ανάμεσά τους και μικρών παιδιών, από τα χημικά. Οι κατηγορίες που βάραιναν τους συλληφθέντες συντρόφους/ισες κατέπεσαν τον Νοέμβρη του 2023, αφού το κατασκευασμένο κατηγορητήριο ήταν αδύνατο να σταθεί εξαιτίας του πλήθους των αντιφάσεων των ίδιων των μπάτσων. Την Δευτέρα 2 Φλεβάρη παραπέμπονται σε δίκη τέσσερις μόνο εκ των υπευθύνων για την επίθεση μπάτσων, με ηχηρή την απουσία των υπόλοιπων μπάτσων και των κατηγοριών του βίαιου ξυλοδαρμού και βασανισμού των συντρόφων και συντροφισσών μας. Εμείς θα είμαστε εκεί, σε συνέχεια του αντικρατικού-αντιφασιστικού-αντικατασταλτικού-αντικαπιταλιστικού αγώνα που δίνουμε κάθε μέρα στους δρόμους.

ΜΠΑΤΣΟΙ- ΜΜΕ- ΦΑΣΙΣΤΕΣ- ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΡΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝΕ ΜΑΖΙ

Συγκέντρωση: Δευτέρα 2/2, 09:00, Κτήριο 7, αίθουσα 1, Ευελπίδων

Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37, αναρχικό/ αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια

13 χρόνια από τη δολοφονία του Σ. Λουκμάν Δεν ξεχνάμε - δεν συγχωρούμε

Από το κοινό μπλοκ των α/α στεκιού Αντίπνοια, Κατάληψης Λέλας Καραγιάννη 37, Πρωτοβουλίας Αναρχικών Φοιτητών/τριών Αθήνας, Αντιφασιστικής Συνέλευσης Πετραλώνων & γύρω περιοχών, Συνέλευσης Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση στη διαδήλωση για τα 13 χρόνια από τη δολοφονία του μετανάστη εργάτη Σ. Λουκμάν στα Πετράλωνα από τους νεοναζί Στεργιόπουλο και Λιακόπουλο

ΚΑΛΕΣΜΑ ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΠΡΥΤΑΝΕΩΝ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Στα τέλη του Ιανουαρίου θα πραγματοποιηθεί στην εξ αναβολής Σύνοδος των Πρυτάνεων στον Βόλο, εν μέσω της πρωτοφανούς εφαρμογής του μέτρου των διαγραφών που αφορά πάνω από 300.000 φοιτητές/-τριές οι οποίοι/-ες έχουν ήδη σβηστεί από τα μητρώα των πανεπιστημίων, την ίδια ώρα που κράτος και πρυτάνεις προσπαθούν να παγιώσουν τη συνθήκη καταστολής στους χώρους ασύλου, με την απόπειρα διεξαγωγής πειθαρχικών σε φοιτητές/-τριές της Αρχιτεκτονικής σχολής του ΕΜΠ, η οποία τελικά απέτυχε έπειτα από δύο αλληπαλλήλες μαζικές συγκεντρώσεις, με την τοποθέτηση καμερών ασφαλείας στα πανεπιστήμια, και με τη σταθερή πλέον απαγόρευση διεξαγωγής πολιτικών και πολιτιστικών εκδηλώσεων σε πανεπιστημιακούς χώρους. Οι διαγραφές φοιτητών/-τριών, είναι ένα μέτρο που όχι απλώς δεν αποκόπτεται από την ευρύτερη κρατική επίθεση που συντελείται στην Παιδεία, αλλά αναδεικνύει και την πραγματική της φύση. Εν μέσω της νεοφιλελεύθερης επέλασης, τόσο το πανεπιστήμιο όσο και το σχολείο δε πρέπει απλώς να προσαρμόζονται στις ανάγκες των επιχειρηματικών συμφερόντων, αλλά να μετατρέπονται και τα ίδια σε επιχειρήσεις που θα λειτουργούν σύμφωνα με τους νόμους των αγορών. Έτσι η μόρφωση θα πρέπει να μετατρέπεται σε ένα εργαλείο για την οικονομική ανάπτυξη και μόνο, αφήνοντας πίσω τα «βαρίδια» που δεν μπορούν να συμβαδίσουν με τους ρυθμούς που η "ανάπτυξη" αυτή απαιτεί. Η διαδικασία της εκπαίδευσης αντί να βασίζεται σε μια μέθοδο αμφισβήτησης, διαλόγου και ζύμωσης, μπαίνει σε ένα καθεστώς εντατικοποίησης, με μοναδικό σκοπό το να παράξει τους επόμενους τεχνοκράτες που θα χρειαστεί η οικονομία, μέσα από γραμμές παραγωγής πειθίμων και υπάκουων εξειδικευμένων εργατών, που δε θα φέρνουν αντιρρήσεις για τη ζωή και τον κόσμο που τα αφεντικά τους τούς έχουν ετοιμάσει.

Το ίδιο το μέτρο παράλληλα είναι βαθύτατα ταξικό, βάλλοντας τόσο το κομμάτι αυτό των φοιτητών/-τριών που αναγκάζεται να δουλέψει παράλληλα με τις σπουδές του όσο και αυτό που δε θα μπορεί να πληρώσει για ιδιαίτερα ή φροντιστηριακά μαθήματα. Το μέτρο αυτό εφαρμόζεται σε μια συγκυρία που ταυτίζεται με την επιχειρούμενη ίδρυση των πρώτων ιδιωτικών πανεπιστημίων, σύμφωνα με τον νόμο Πιερρακάκη που ψηφίστηκε το 2024, εν μέσω ενός από τα μαζικότερα φοιτητικά κινήματα των τελευταίων χρόνων, το οποίο βρισκόταν στις κατελιγμένες σχολές και στους δρόμους όλης της χώρας για δυο μήνες. Με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο γίνεται πλέον ξεκάθαρο πως ταυτόχρονα με την οργανωμένη επίθεση που δέχονται όσοι και όσες φοιτούν στα δημόσια ΑΕΙ, η οποία σε συνδυασμό με την ευρύτερη οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα αμφισβητεί ευθέως ακόμα και τη δυνατότητα των σκληρότερα εκμεταλλευόμενων κοινωνικών κομματιών να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους, ανθίζει με την στήριξη του Κράτους μια παράλληλη μορφή εκπαίδευσης στα νεοϊδρυθέντα ιδιωτικά πανεπιστήμια, στα οποία εκείνοι που έχουν την οικονομική δυνατότητα να σπουδάσουν θα αντιμετωπίζουν μια πολύ πιο ανώδυνη καθημερινότητα, εφόσον συνεχίζουν να καταβάλουν τα δίδακτρα. Ακόμα, φανερώνεται και η πρόθεση του κράτους να δημιουργήσει το ίδιο την απαιτούμενη πελατεία που χρειάζεται το Κεφαλαίο της ιδιωτικής εκπαίδευσης ενώ κάνει ακόμα τα πρώτα του βήματα στον χώρο της Τριτοβάθμιας, πετώντας έξω από το κρατικό εκπαιδευτικό σύστημα εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές/-τριές, ένα σημαντικό κομμάτι των οποίων θα απορροφηθούν με το αζημίωτο στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Έτσι, γίνεται όλο και εμφανέστερο το πως οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ, το Κράτος και το Κεφαλαίο προσπαθούν

όλο και περισσότερο να περιορίσουν τη διασπορά της γνώσης και της επιστήμης στα πληβειακά στρώματα της κοινωνίας, και εγκολπώνοντας τις εντός τους να τις χρησιμοποιούν ως ένα όπλο για τη διαιώνιση της κυριαρχίας τους.

Παράλληλα, τόσο οι διαγραφές όσο και το νέο πειθαρχικό δίκαιο έρχονται για να ενταχθούν στην κατασταλτική φαρέτρα του κράτους, ώστε οι αντιστάσεις που υψώνονται και θα υψώνονται ενάντια στο ίδιο και τις πολιτικές του να συντριβονται. Τα πανεπιστήμια ως χώροι ασύλου έχουν καθ' όλη τη διάρκεια της μεταπολίτευσης αποτελέσει τόσο χώρους πολιτικής σκέψης και δράσης, στεγάζοντας ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια εντός τους που δε βρήκαν χώρο στην καθεστωτική πολιτική σκηνή (εργάτες, νεολαίους, μετανάστριες) όσο και ορμητήρια αγώνων που έθεσαν τον ίδιο τον κόσμο του κράτους και του καπιταλισμού στο στόχαστρο, δίνοντας σάρκα και οστά σε επαναστατικές ιδέες και πρακτικές, που αποδεικνύουν πως πράγματι ένας άλλος κόσμος, βασισμένος στις αρχές της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας και της ισότητας είναι

εφικτός -αρκεί εμείς να τον οικοδομήσουμε συλλογικά. Η επίθεση αυτή λοιπόν έχει ένα πολύ βαθύτερο αίτιο, την επίθεση στα θεμέλια των κοινωνικών αντιστάσεων και κινήματων, αλλοτριώνοντας το ρόλο που έχει παίξει το πανεπιστήμιο στην σύγχρονη ιστορία των αγώνων ως το σπίτι των απανταχού αγωνιζόμενων, και να το μετατρέψει σε έναν χώρο ξένο, αποστειρωμένο και ουδέτερο.

Έτσι, τόσο το νέο πειθαρχικό δίκαιο, όσο και η επιβολή του μέτρου των διαγραφών κινούνται προς την κατεύθυνση αυτή, από τη μία αποτρέποντας τους φοιτητές/-τριές από τη διαδικασία της πολιτικής δραστηριοποίησης ποινικοποιώντας την και απειλώντας τους με βαριές ποινές, ενώ από την άλλη δημιουργώντας ένα ασφυκτικό πλαίσιο φοίτησης με έναν αυστηρά προκαθορισμένο χρόνο λήψης του πτυχίου, καθιστώντας ανέφικτη κάθε άλλη παράλληλη ενασχόληση με τα κοινά. Ταυτόχρονα, η είσοδος των καμερών σε ένα ακόμα πεδίο της καθημερινότητας έχει ως σκοπό την επιβολή μιας μόνιμης συνθήκης παρακολούθησης και επίβλεψης από κάθε λογής επιστάτες και φυλακές, μια συνθήκη στην οποία κάθε άνθρωπος θα θεωρεί τον εαυτό του ανά πάσα στιγμή επιτηρούμενο (ακόμα και όταν αυτό για πρακτικούς λόγους δεν συμβαίνει), καθορίζοντας συνεχώς τη δράση και τη συμπεριφορά του όχι σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες του αλλά με βάση τους αυθαίρετους κανόνες που κάθε πρύτανης-λακός του κράτους θεωρεί ότι μπορεί να επιβάλλει.

Αντιλαμβανόμαστε την παιδεία, την επιστήμη και την τεχνολογία σαν κοινωνικά αγαθά, δηλαδή ως αγαθά τα οποία γεννιούνται χάρη στις συλλογικές προσπάθειες της κοινωνίας σε βάθος αιώνων, αναπτύσσονται εντός της και που εντέλει τόσο τα ίδια όσο και τα οφέλη τους θα πρέπει να επιστρέφουν και να διαχέονται σε αυτήν, υπηρετώντας τις ανάγκες της φύσης και των ανθρώπων. Έτσι μας γίνονται εύκολα αντιληπτά τα αίτια της επίθεσης που δέχεται η παιδεία σε όλα της τα επίπεδα, σε όλες τις βαθμίδες της, καθώς δεν διαφέρουν από τα αίτια της συνολικής επίθεσης Κράτους και Κεφαλαίου σε όλα τα κοινωνικά αγαθά εν γένει, στοχεύοντας στον πλήρη έλεγχο τους από το Κράτος από τη μια και στην κερδοφόρο εκμετάλλευσή τους από το Κεφαλαίο από την άλλη. Η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση δεν είναι κάτι το αποσπασματικό, δεν είναι ούτε μια επιλογή μονάχα του κυβερνώντος κόμματος ούτε κάποια προσπάθεια αντιπερισπασμού της κοινωνίας από άλλα ζητήματα, είναι μια πάγια κρατική πολιτική και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται. Από μεριάς μας ξέρουμε πως η απάντησή μας θα πρέπει επίσης να είναι συνολική, οργανωμένη και σταθερή σε βάθος χρόνου αν θέλουμε να περάσουμε

Πρωτοβουλία ανεργιών Φοιτητών/-τριών Αθήνας
Πρωτοβουλία ανεργιών Φοιτητών/-τριών Βόλου
Ελευθερικό Σχίσμα Γεωπονίας ΑΠΘ

Ανεργική Συνέλευση Φοιτητών/-τριών
Quinta Move
Αυτοοργανωμένο Σχίσμα Αγροτονομάδας ΑΠΘ
Αυτόνομο Σχίσμα Πολ. Μηχ. ΑΠΘ

με από τη στείρα συγκυριακή διαμαρτυρία σε μία ουσιαστική προοπτική οικοδόμησης μίας πραγματικότητας διαφορετικής από αυτή που μας προετοιμάζουν τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά μας. Απέναντι στην πτωπάθεια, την απομόνωση και την πίστη σε μία ατομική μονάχα ανέλιξη στα όλο και στενότερα περιθώρια που το σύστημα αφήνει στις πληθειακές τάξεις, η μοναδική απάντηση πρέπει να είναι ο συλλογικός αγώνας σε κάθε πεδίο όπου ζούμε και δραστηριοποιούμαστε έχοντας πάντα στο μυαλό μας πως δεν παλεύουμε για ένα περισσότερο κρατικό ή ιδιωτικό πανεπιστήμιο, δεν παλεύουμε για να υπερασπιστούμε τη σημερινή ή καποια προηγούμενη συνθήκη που επικρατούσε: παλεύουμε για μια νέα παιδεία που δεν μπορεί παρά να υπάρχει μόνο εντός μιας νέας κοινωνίας, μια ελευθεριακή παιδεία σε μια ελευθεριακή κοινωνία. Ενάντια στην λογική της ανάθεσης και των «ειδικών» της πολιτικής, να παλέψουμε για οριζόντιες διαδικασίες, μαζικές γενικές συνελεύσεις και αυτοοργανωμένους φοιτητικούς συλλόγους, ικανούς να ξεριζώσουν τις σαπισμένες ρίζες του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού που προωθείται από τις κομματικές νεολαίες και να αποτελέσουν έν όψει της συνόδου και μετά απο αυτή, τις βάσεις ενός φοιτητικού κινήματος πραγματικά ακηδεμόνευτου, ριζοσπαστικού και επικίνδυνου.

ΣΕ ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ, ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ, ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΟΥΤΕ ΚΡΑΤΙΚΗ, ΟΥΤΕ ΙΔΙΩΤΙΚΗ, ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ

ΕΡΕΥΝΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ ΜΕ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΠΑΥΣΗ ΚΑΘΕ ΔΙΩΣΗΣ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΦΟΙΤΗΤΗ Ζ.Μ.

Συγκέντρωση: Παρασκευή 30/1/26 - Βόλος (Άγρια)

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ, ΕΝΑΝΤΙΑ

Πρωτοβουλία Αναρχικών Φοιτητών/-τριών Αθήνας
Αναρχική Συνέλευση Φοιτητών/τριών Quieta Movere

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΑΜΕΣΟΥ ΚΑΙ ΜΟΝΙΜΟΥ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΡΑΣ (ΔΥΝΑΜΗ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΣΤΑ ΕΑΑΚ) ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Στις 15 Νοέμβρη, πρώτη ημέρα του τριμήρου μνήμης για τα 52 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου του '73, νωρίς το πρωί, περίπου 200 κρανοφόροι της ΑΡΑΣ (η βασική πολιτική δύναμη που συμμετέχει στην παράταξη των ΕΑΑΚ) με στρατιωτικού τύπου οργάνωση παρατάχθηκαν στο προαύλιο χώρο του Πολυτεχνείου και εξαπέλυσαν μια λυσσαλέα, αιματηρή, και δολοφονική επίθεση σε αναρχικούς και αναρχικές που βρίσκονταν στο χώρο.

Χρησιμοποιώντας αυθαίρετα και καταχρηστικά τον τίτλο των φοιτητικών συλλόγων, προκειμένου να αντλήσουν νομιμοποίηση για τις πράξεις τους, αφού πρώτα άνοιξαν κεφάλια και έσπασαν χέρια στο εξωτερικό χώρο, οι τραμπούκοι συνέχισαν και εντός του κτηρίου ΜΑΧ, σπάζοντας και χτυπώντας ό,τι έβρισκαν στο δρόμο τους, όπου εγκλώβισαν δεκάδες ανθρώπους, εργαζόμενους/-ες, φοιτητές/-τριές, αναρχικούς/-ές.

Το μέγεθος της βίας που ασκήθηκε και οι ακρότητες που πραγματοποιήθηκαν ενάντια στους συντρόφους και τις συντρόφισσες, στοχεύοντας στη σωματική ακεραιότητα και την αξιοπρέπεια τους είναι γνωστά, και τόσο ξένα προς την αντίληψη και την πολιτική κουλτούρα μας, που και μόνο η αναφορά τους μας προκαλεί αηδία και μίσος. Τα αποτελέσματα ήταν περίπου 20 τραυματίες με σπασμένα κεφάλια, χέρια, δάχτυλα, το άνοιγμα δικογραφίας από την αστυνομία με κατηγορίες περί δήθεν συμπλοκής και η απαγγελία κατηγοριών εναντίον τραυματιών που είχαν διακομιστεί στον Ευαγγελισμό και το αναπόφευκτο και απόλυτο προβοκάρισμα συνολικά

των εκδηλώσεων του τριμήρου μνήμης.

Ο σχεδιασμός, η οργάνωση και η υλοποίηση αυτής της επίθεσης της ΑΡΑΣ δεν είχε απλώς τα τυπικά χαρακτηριστικά παρακρατικής ενέργειας, αλλά και τη στόχευση μιας τέτοιου τύπου επίθεσης. Αυτή η επιχείρηση επιβολής με στρατιωτικού τύπου χαρακτηριστικά δεν μπορεί παρά να συναρθρωθεί με τη συνολική επίθεση της κρατικής καταστολής τόσο στους χώρους των πανεπιστημίων, όπου εκδηλώνεται με πειθαρχικά, δι-αγραφές, διώξεις, κάμερες παρακολούθησης και τη στοχοποίηση και απόπειρα εκδίωξης των ριζοσπαστικών, αγωνιστικών προταγμάτων από το χώρο του ασύλου, όσο και ευρύτερα στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Αυτή η επίθεση αποτέλεσε την ιδανική αφορμή για τη πρυτανική αρχή του ΕΜΠ και τον αντιδραστικό πρύτανη Ι. Χατζηγεωργίου ώστε να αναγγείλουν την αναθεώρηση ολόκληρου του πλαισίου του εορτασμού του τριμήρου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, έναν εορτασμό του οποίου την ανοιχτότητα και την κοινωνικότητα είχε κερδίσει το κίνημα επί δεκαετίες. Η εξέλιξη αυτή κάνει ξεκάθαρο τον ρόλο που έχει επιλέξει η ΑΡΑΣ, δρώντας ως το μακρύ χέρι του κράτους και των πρυτανικών αρχών, χτυπώντας εκεί όπου οι δυνάμεις της καταστολής δε φτάνουν.

Εφαρμόζοντας την αντιεξεγερτική πολιτική του κράτους και τον πάγιο στόχο της επίθεσης στην αναρχία, όντας η πολιτική πρόταση που είναι η μόνη επικίνδυνη για τον κόσμο της εξουσίας.

Η ΑΡΑΣ αποτελεί πέρα από κάθε αμφιβολία ξένο και εχθρικό σώμα για τους φοιτητικούς και

συνολικά κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, και έτσι πρέπει να αντιμετωπιστεί. Θα πρέπει να απομονωθεί από τις δομές του φοιτητικού κινήματος, αν αυτό θέλει να ξεφύγει από την παρακμή και τη σαπίλα στην οποία έχει περιπέσει. Η απομόνωση και ο εκποτισμός των χαφιέδων από τις διαδικασίες των φοιτητών/-τριών, η περαιτέρω οργάνωση στη βάση σε όλες τις σχολές, η συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις με τα Ανοικτά Πλαίσια, τα οποία έχουν καταφέρει να κερδίσουν σημαντικές νίκες εντός τους, και ο καθημερινός αγώνας στους χώρους που σπουδάζουμε, ζούμε και δραστηριοποιούμαστε είναι μονόδρομος για την αναγέννηση ενός φοιτητικού κινήματος πραγματικά αγωνιστικού και ακηδεμόνευτου, που θα μπορεί να σταθεί ενάντια στους σχεδιασμούς, κράτους, κεφαλαίου και των ρουφιάνων τους.

ΑΡΑΣ, ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ, ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΟΙ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ ΜΑΖΙ ΕΞΩ ΟΙ ΧΑΦΙΕΔΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ

Πρωτοβουλία Αναρχικών Φοιτητών/-τριών Αθήνας
Αναρχική Συνέλευση Φοιτητών/-τριών Quieta Movere
Ελευθεριακό Σχήμα ΣΘΕ ΕΚΠΑ "Ανάδραση"
Ελευθεριακή Παρέμβαση ΠΑΠΕΙ
Ελευθεριακό Σχήμα ΑΣΠΑΙΤΕ "Tormenta Reactiva"
Ελευθεριακό Σχήμα Κινηματογράφου ΑΠΘ
Αυτοοργανωμένο Σχήμα Αρχιτεκτονικής ΑΠΘ
Ελευθεριακό Σχήμα ΠΑΜΑΚ
Αυτόνομο Σχήμα Πολιτικών Επιστημών ΑΠΘ
Ελευθεριακό Σχήμα Γεωπονίας ΑΠΘ
Ελευθεριακό Σχήμα Φιλοσοφικής ΑΠΘ

Νίκη στα μπλόκα των αγροτών

Ενάντια στην επίθεση τους κράτους και του κεφαλαίου, την εκμετάλλευση, την φτωχοποίηση, την ακρίβεια και την κρατική καταστολή - Η αλληλεγγύη το όπλο μας

Το τελευταίο διάστημα οι αγρότες κλιμακώνουν τον αγώνα τους για ζωή και αξιοπρέπεια. Χιλιάδες αγρότες και κτηνοτρόφοι συσπειρώνονται στα μπλόκα σε όλη την χώρα, αποκλείουν με τρακτέρ τις εθνικές οδούς, τα λιμάνια και τα αεροδρόμια, συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής, αμφισβητώντας την κρατική πολιτική φτωχοποίησης και εκμετάλλευσής τους. Παρά την προσπάθεια συκοφάντησης από τα Μ.Μ.Ε. και τις ψευδεπίγραφες υποσχέσεις της κυβέρνησης για καταβολές επιδοτήσεων για τον κλάδο, ο αγροτικός κόσμος δηλώνει σθεναρά ότι δε θα κάνει ούτε βήμα πίσω!

Πάντα στόχος της εξουσίας ήταν η συσσώρευση και η διαχείριση του κεφαλαίου προς όφελος των λίγων. Έτσι, στον αγροτικό τομέα, στόχος είναι η συγκέντρωση και η διαχείριση της γης στα χέρια των λίγων. Το αποτέλεσμα της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής της Ε.Ε. είναι η εξαγορά των μικρών και μεσαίων αγροτών και κτηνοτρόφων από το ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο. Με αυτό τον τρόπο, ενώ το κόστος παραγωγής συνεχώς αυξάνεται, τα έσοδα τελικώς μειώνονται, αφού οι μικρομεσαίοι αγρότες δε μπορούν να αντέξουν στον ανταγωνισμό και εξαρτώνται από τις μεγάλες αλυσίδες που δρουν ως διαμεσολαβητές. Καθώς, λοιπόν, η χώρα κάνει πλέον εισαγωγές και όχι εξαγωγές αγροτικών προϊόντων, οι τιμές καταλήγουν να αυξάνονται κατακόρυφα, οι συνεταιρισμοί αγροτικών προϊόντων να διαλύονται και οι καλλιέργειες και η ύπαιθρος να εγκαταλείπονται.

Από την παρουσία-παρέμβαση της ΑΠΟ στο μπλόκο του Κάστρου

Σε όλα τα παραπάνω έρχονται να προστεθούν οι τεράστιες καταστροφές από τις πλημμύρες, που επιδείνωσαν δραματικά την κατάσταση στην ύπαιθρο. Καταστροφές εκτάσεων και καλλιεργείων, μηδαμινές έως και ανύπαρκτες αποζημιώσεις, αύξηση κόστους πα-

πανό της Συλλογικότητας Μαυρο & Κόκκινο στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης

ραγωγής, μειώσεις επιδοτήσεων. Ταυτόχρονα, όσον αφορά το ζωικό κεφάλαιο, η αρρώστια της ευλογιάς και η μη καταπολέμησή της, οδήγησε στο ξεκλήρισμα ολόκληρων κοπαδιών.

Τέλος, το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ ήρθε να φανερώσει τους "δικαιούχους" των χρόνιων επιδοτήσεων στις πλάτες των μικρών και μεσαίων αγροτών. Κυβερνητικοί εκπρόσωποι, μεγαλοεπιχειρηματίες τσιφλικάδες, ντόπια αφεντικά της επαρχίας είναι οι κύριοι πρωταγωνιστές του σκανδάλου, που με την κάλυψη του κρατικού μηχανισμού λεπλατούν και υπαρπάζουν τους δημόσιους πόρους. Προφανώς, αυτό το σκάνδαλο και η προσπάθεια συγκάλυψής του, δεν αποτελεί μεμονωμένο περιστατικό, αλλά γρανάζι ενός οργανωμένου σχεδίου. Του σχεδίου του κράτους και του κεφαλαίου, που έχει σκοπό την εκμετάλλευση της κοινωνικής βάσης και την όξυνση των ταξικών αντιθέσεων, που θυσιάζει τα πάντα στον βωμό του κέρδους, που προσπαθεί διακαώς να εξελίξει την κερδοφορία του.

Αυτήν την πραγματικότητα αντιμετωπίζουν οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι δεκαετίες τώρα. Όμως, η τωρινή τους αποφασιστικότητα ανοίγει νέους ορίζοντες στις διεκδικήσεις τους. Για αυτό, το κράτος επιστρατεύει τον μηχανισμό καταστολής με συλλήψεις, ξύλο, χημικά και δικογραφίες, για να τους αντιμετωπίσει, χωρίς κανένα αποτέλεσμα, καθώς τα μπλόκα αυξάνονται και μαζικοποιούνται. Η επίθεση στην γεωργία και την κτηνοτροφία είναι επίθεση σε όλη την κοινωνία, καθώς η κλιμακούμενη ακρίβεια των προϊόντων και η περαιτέρω φτωχοποίηση μας αφορά όλους και όλες.

Ταυτόχρονα, η σύνδεση των αγώνων των αγροτών με λοιπούς αγώνες για ζωή και αξιοπρέπεια, για την υπεράσπιση της παιδείας, της υγείας, των κοινωνικών αγαθών, ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα, αποτελεί την μόνη πραγματική διέξοδο.

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες στον αγώνα των αγροτών και των κτηνοτρόφων

Άμεση παύση των διώξεων εις βάρος τους

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση - Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Θες/νική: Από τη σημερινή συγκέντρωση και πορεία αλληλεγγύης στους αγωνιζόμενους εκπαιδευτικούς και το πανό της Αναρχικής Συνέλευσης Φοιτητών/τριών Quieta Movere. Η πορεία κινήθηκε σε κεντρικούς δρόμους της πόλης και κατέληξε στο υπουργείο

Αθήνα: Συγκέντρωση στην Κλαυθμώνος και πορεία προς το Σύνταγμα σε αλληλεγγύη στις τρεις εκπαιδευτικούς που καλούνταν σε απολογία στο Πειθαρχικό Συμβούλιο Τρίπολης για τη συμμετοχή τους στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση.

Εντυπωσιακή ήταν η πικρή άφιξη των αγροτών με τα τρακτέρ στο χθεσινό συλλαλητήριο στο Σύνταγμα όπου τους υποδέχτηκαν πολλές οργανώσεις, σωματεία και πλήθος αλληλέγγυου κόσμου. Η εικόνα έμοιαζε σαν επινίκια αλλά δεν ήταν και δεν μπορεί να αποκρύψει τις πολιτικές ευθύνες για την εγκατάλειψη των αγροτικών μπλόκων χωρίς ουσιαστικές κινητοποιήσεις στήριξης τους στις πόλεις καθώς επίσης το αγωνιστικό αδιέξοδο και το τέλος που οδηγήθηκαν από τα μέσα, όπως τουλάχιστον τα είδαμε και τα ακούσαμε πηγαίνοντας εκεί...

Παρά τις συνεχείς προσπάθειες της κυβέρνησης για την κοινωνική απομόνωση των αγωνιζόμενων αγροτών, για τη διάσπαση και τον εκφοβισμό τους με απειλές για ένα μήνα και πλέον, η συσπείρωσή και η αποφασιστικότητα τους παρέμεναν, αμέσως μετά την αλλαγή του χρόνου, σε μεγάλο βαθμό αμείωτες, όπως και η κοινωνική συναίνεση στο δίκαιο αγώνα τους για τις άμεσες ανάγκες και το μέλλον του κλάδου τους. Διάχυτη ήταν όμως και η ανησυχία ανάμεσά τους για ενδεχόμενο ξεπούλημα του αγώνα καθώς πλησίαζε στην κορύφωσή του μπροστα στην αδιαλλαξία του κράτους...

Την Κυριακή 4/1 στην πανελλαδική συνέλευση περίπου 60 μπλόκων, αποφασίστηκε ομόφωνα η κλιμάκωση του αγώνα, με 48ωρο, σε πρώτη φάση, πλήρη αποκλεισμό στα μπλόκα (πλην των περιπτώσεων ανάγκης), την Πέμπτη 8/1 και την Παρασκευή 9/1.

Οι αγρότες θα απέκλειαν πλήρως, με τρακτέρ και αγροτικά οχήματα, κομβους και παραδρόμους στην Εθνική Οδό Αθηνών - Θεσσαλονίκης, την Εγνατία Οδό και την Ιόνια Οδό, καθώς επίσης κι άλλες οδούς στη Μακεδονία και την Πελοπόννησο κι άλλες περιοχές της χώρας, τα τελωνεία και τους σταθμούς διέλευσης, Ευζώνων, Νίκης, Προμαχώνα, Εξοχής, Ορμενίου και Κήπων.

“Θα υπάρξει γενική κλιμάκωση την Πέμπτη και την Παρασκευή και έχει το περιθώριο η κυβέρνηση να δώσει λύσεις για να πάμε σε ένα πραγματικό διάλογο” δήλωνε ο εκπρό-

σωπος του μπλόκου του Ε65 Κώστας Τζέλας.

“Το μήνυμα που βγήκε σήμερα μέσα από εδώ είναι ότι δεν κάνουμε σπιθαμή πίσω, δεν φοβόμαστε τίποτα, όσες κι απειλές κι αν μας ρίξουν, είμαστε χαρακωμένοι στους δρόμους, θα κλιμακώσουμε τον αγώνα απέναντι στην κυβέρνηση...” δήλωνε ο αγροτοσυνδικαλιστής Κώστας Ανεστίδης, από τα Νέα Μάλγαρα.

“Δεν πρόκειται να υποχωρήσουμε με άδεια χέρια από τα μπλόκα” δήλωνε από τη Νίκαια ο αγροτοσυνδικαλιστής Ρίζος Μαρούδας “Δίνουμε μάχη για τη ζωή και την επιβίωσή μας”. “Δεν μιλάμε για κινητοποίηση, μιλάμε για εξέγερση”...

Τα λόγια όμως δεν αντικαθιστούν την πράξη κι όπως μάθαμε την Πέμπτη 8/1, πρώτη μέρα του αποφασισμένου πλήρους αποκλεισμού των δρόμων κι ενώ στο μπλόκο της εθνικής στη Θήβα έκλειναν κι οι παραδρομοί και εμποδίζονταν τα ΜΑΤ να πλησιάσουν, ο αγροτοσυνδικαλιστής Κ. Τζέλας επισκεφτηκε το μπλόκο του Κάστρου (όπου είχε αποφασιστεί 4ήμερος αποκλεισμός) κι ενημέρωσε ότι είχε αποφασιστεί, στα μεγαλύτερα μπλόκα, να πάνε σε διάλογο με την κυβέρνηση και να κρατήσουν τους δρόμους ανοιχτούς σε ένδειξη καλής θέλησης(!), προξενώντας αμηχανία και εσωτερικές διαφωνίες. Η προηγούμενη απόφαση για κλιμάκωση ουσιαστικά δεν εφαρμόστηκε και σε νέα πανελλαδική συνέλευση που καλέστηκε αποφασίστηκε ο “διάλογος” που δεν θα απέφερε τίποτα, με μόνο ένα μπλόκο να τον καταψηφίζει.

“Όπως είπε ένας αγρότης στη συνέλευση του μπλόκου του Κάστρου “μεχρι χθες μιλάγαμε για κλιμάκωση και τώρα συζητάμε ποιος θα μας εκπροσωπήσει στο ‘διάλογο’...”.

Ο καθόλα προσχηματικός από την κυβέρνηση διάλογος αναβλήθηκε, γιατί δεν υπήρχε συμφωνία με την κυβέρνηση στον αριθμό των εκπροσώπων από τα μπλόκα και έγινε

ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΦΤΩΧΗΣ ΑΓΡΟΤΙΑΣ

Ενάντια στη συνολική επίθεση κράτους & αφεντικών στην κοινωνία

Ενάντια στην εκμετάλλευση, τη φτώχεια και την κρατική καταστολή

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΟΜΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Συγκέντρωση
Παρασκευή 13 Φεβράρη
Σύνταγμα - 16.00

Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική & Ταξική Χειραφέτηση

τελικά αφού πρώτα ο Μπυστάκης συναντήθηκε με ένα συρφετό από νεοδημοκράτες παραγοντες και κάτι άλλους άσχετους με τα μπλόκα που παρίσταναν τους εκπροσώπους των αγροτών.

Και όπως αναμενόταν, μετά τον “διάλογο” με την κυβέρνηση η αντιπροσωπεία από τα μπλόκα αποχώρησε με άδεια χέρια, καταγγέλοντας την απαξιοτική και ειρωνική αντιμετώπιση που συνάντησε.

Αυτό ήταν και το άκαρπο κι άδοξο τέλος της μεγαλύτερης κινητοποίησης των αγροτών τα τελευταία 30 χρόνια.

Δ.Σ, 14 Φεβράρη '26

ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΜΕΩΝ ΤΗΣ Efood για αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας και συλλογικές συμβάσεις

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ- ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ των εργαζομένων της Efood στις 12 Φεβράρη που διεκδικούν (μαζί με τα σωματεία σε Θεσσαλονίκη, Καλαμάτα, Βόλο):

- Συλλογική σύμβαση εργασίας με αυξήσεις στους μισθούς για όλους τους εργαζόμενους της Efood (διανομείς, υπαλλήλους γραφείου, αποθήκες, μάρκετ)
- Ελάχιστη εγγυημένη αμοιβή ανά ώρα, αυξήσεις και διαφάνεια στις αμοιβές, κάλυψη εργατικού ατυχήματος/ δωρεάν παροχή ΜΑΠ για τους freelancers
- Μετατροπή όσων το επιθυμούν από freelancers σε μισθωτούς
- Απευθείας προσλήψεις στην efood χωρίς εργολάβους

Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση

ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΘΑ ΗΤΤΗΘΟΥΝ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ/ΙΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ/ΕΣ ΣΤΟ ΙΡΑΝ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΛΑΟ ΤΗΣ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑΣ

Σήμερα, σε παγκόσμιο επίπεδο, βρισκόμαστε βαθύτερα από ποτέ. Σεν μέσω μιας ιστορικής φάσης διαρκών μεταβολών, επιταχυνόμενων γεγονότων και όξυνσης των ανταγωνισμών, που σηματοδοτούν τη βίαιη μετάβαση προς μια νέα ιστορική περίοδο. Το προϋπάρχον καθεστώς, ήδη σε αποσύνθεση, αποκαλύπτει πλέον χωρίς προσχήματα τη βαθιά σήψη των συστημάτων εξουσίας, καθώς κάθε επιμέρους σχηματισμός της παγκόσμιας κυριαρχίας –κρατικός, διακρατικός, οικονομικός– βρίσκεται σε κρίση, προσπαθώντας να διατηρήσει τα αιματοβαμμένα του κεκτημένα μέσα από την ένταση της καταστολής, την πολεμική κλιμάκωση και την ολοένα πιο ανοιχτή απαξίωση της ανθρώπινης ζωής.

Στη Λατινική Αμερική, οι ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις εκφράζονται ξανά με ωμή βία. Η στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ και η απαγωγή του προέδρου της χώρας καταδεικνύει για ακόμη μία φορά ότι το μόνο δίκαιο που μπορεί να επιβληθεί μέσα στα πλαίσια του κρατικο-καπιταλιστικού εξουσιαστικού συστήματος, είναι το δίκιο του ισχυρού, όπως ορίζεται κάθε φορά από τα οικονομικά συμφέροντα.

Στο εσωτερικό των ίδιων των μητροπόλεων η κρατική βία κλιμακώνεται προκειμένου να κρατήσει υποταγμένους όσους και όσες επιλέγουν να αντισταθούν στις δολοφονικές πολιτικές των κρατών. Η δολοφονία της Ρενέ Γκουντ από πράκτορα της ICE στις ΗΠΑ αποτελεί ακόμα ένα παράδειγμα της δομικής κρατικής βίας και τρομοκρατίας. Το κυνήγι μαγισσών που εξελίσσεται στις ΗΠΑ εδώ και αρκετούς μήνες τώρα, οι απελάσεις, οι φυλακίσεις και οι δολοφονίες αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι ενός συστήματος που επιχειρεί να επιβάλλει τη τάξη μέσω του φόβου και της εξόντωσης.

Μια ακόμη δομικά κρίσιμη διάσταση του παγκόσμιου πολιτικού γίγνεσθαι είναι αυτή της πολυπολικότητας. Η μετάβαση από έναν μονοπολικό κόσμο δυτικής ηγεμονίας σε ένα πολυπολικό σύστημα ανταγωνιστικών κέντρων ισχύος και εξουσίας παρουσιάζεται αφελώς ως εγγενώς αν όξι προοδευτική και απελευθερωτική για τους καταπιεσμένους τουλάχιστον εξισωτική. Όμως η πολυπολικότητα δεν ισοδυναμεί με απελευθερωτική χειραφέτηση των κοινωνιών. Αντίθετα, συχνά σηματοδοτεί τη συνύπαρξη και σύγκρουση πολλών κρατικών μπλοκ εξουσίας, τα οποία διεκδικούν περιφερειακή επιρροή πάνω στις ίδιες κοινωνίες. Πολυπολικότητα de facto σημαίνει αύξηση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων κ ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών.

Το Ιράν εντάσσεται σε αυτό το πλέγμα ως «αντιδυτικός πόλος», όχι όμως ως φορέας κοινωνικής απελευθέρωσης, αλλά ως κράτος που διεκδικεί χώρο ισχύος μέσα σε μια παγκόσμια αγορά βίας, ελέγχου και καταστολής. Η πολυπολικότητα, χωρίς ριζοσπαστική κοινωνική ρήξη και απελευθερωτική χειραφέτηση από τα κάτω, δεν ακυρώνει τη σύγχρονη νεκροπολιτική του δυτικού ιμπεριαλισμού απλώς τη διαμοιράζει. Ακριβώς εδώ βρίσκεται ο κίνδυνος να συγχέεται η αποδυνάμωση της δυτικής κυριαρχίας με την ενίσχυση της λαϊκής απελευθέρωσης.

Για εμάς, το κριτήριο δεν είναι ποιος πόλος ισχύος ανεβαίνει, αλλά αν οι κοινωνίες αναπνέουν. Αν οι γυναίκες μπορούν να ζουν χωρίς τον φόβο της δολοφονίας τους από την αστυνομία ημών γιατί δεν φορούσαν μαντήλα, αν το χρώμα του δέρματός σου δεν αποτελεί κριτήριο για να φωνάζεις «I can't breathe». Αν οι εργάτες μπορούν να οργανώνονται χωρίς να συντρίβονται από την καταστολή. Αν οι εξεγέρσεις δεν θυσιάζονται στο όνομα μιας «αντιιμπεριαλιστικής» γεωπολιτικής ισορροπίας που ζητά σιωπή και

υποταγή.

Μέσα σε αυτό το πλέγμα συγκρούσεων, υποκρισιών και γεωπολιτικών ανταγωνισμών, το Ιράν αναδεικνύεται σε ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα της παγίδας του ψευδο-αντιιμπεριαλισμού. Ενός λόγου που, στο όνομα της αντίστασης στη δυτική ηγεμονία, καταλήγει να νομιμοποιεί –ή τουλάχιστον να αποσιωπά– αυταρχικά καθεστώτα, εσωτερική καταστολή και κρατική βία. Ενός λόγου που συγχέει τον αγώνα των από κάτω με τα συμφέροντα των κρατών. Αναμφίβολα, το ιρανικό καθεστώς βρίσκεται σε διαρκή αντιπαράθεση με τη δυτική και ισραηλινή ισχύ, λειτουργώντας ως περιφερειακή δύναμη που αμφισβητεί την κυριαρχία των ΗΠΑ και του Ισραήλ στη Μέση Ανατολή. Αυτή η αντιπαράθεση, ωστόσο, δεν συνιστά από μόνη της αντιιμπεριαλισμό. Ο αντιιμπεριαλισμός δεν κρίνεται από τις διεθνείς συμμαχίες ενός κράτους και το στρατόπεδο ένταξής του, αλλά από τη θέση που αυτό παίρνει απέναντι στους λαούς, τις τάξεις και στις κοινωνίες που κυβερνά. Και ένα κράτος, λόγω της δομικής του συγκρότησης του, δεν θα μπορούσε να αποτελέσει απελευθερωτικό φορέα για τους λαούς ανά τον κόσμο.

Στο εσωτερικό του, το Ιράν παραμένει ένα βαθιά θεοκρατικό, αυταρχικό, πατριαρχικό και κατασταλτικό καθεστώς. Ένα καθεστώς που ποινικοποιεί τη διαφωνία, συντρίβει εργατικούς, φοιτητικούς, χειραφετικούς αγώνες, καταπιέζει εθνοτικές και θρησκευτικές μειονότητες και ασκεί συστηματική έμφυλη βία. Οι εξεγέρσεις των τελευταίων χρόνων –με κορύφωση το σύνθημα «Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία»– δεν ήταν ούτε δυτική συνωμοσία ούτε επικοινωνιακό κατασκευάσμα. Ήταν μια αυθεντική κραυγή ζωής απέναντι σε ένα καθεστώς που κυβερνά μέσα από τον φόβο, τη φυλακή και τον θάνατο. Και αυτή η κραυγή πληρώθηκε με αίμα.

Δεν γίνεται, λοιπόν, να καταγγέλλουμε τη νεκροπολιτική που ασκείται στη Γάζα και ταυτόχρονα να σιωπούμε για τη νεκροπολιτική που ασκείται στην Τεχεράνη. Δεν γίνεται να μιλάμε για αποικιοκρατική βία και να κλείνουμε τα μάτια μπροστά στη βία του «αντιδυτικού» κράτους όταν αυτή στρέφεται εναντίον της ίδιας της κοινωνίας. Αυτή η επιλεκτική ευαισθησία δεν είναι διεθνισμός αλλά αποτελεί κυνική επιλογή μπλοκ εξουσίας.

Ταυτόχρονα, η αλληλεγγύη στους εξεγερμένους/ες του Ιράν δεν μπορεί και δεν πρέπει να ταυτιστεί με καμία αποδοχή των δυτικών κυρώσεων, των «ανθρωπιστικών» επεμβάσεων ή της ιμπεριαλιστικής εργαλειοποίησης των δικαιωμάτων. Οι κυρώσεις δεν πλήττουν τα καθεστώτα πλήττουν τις κοινωνίες. Εντείνουν τη φτώχεια, διαλύουν κοινωνικούς δεσμούς και μετατρέπουν τη δυστυχία σε γεωπολιτικό εργαλείο. Ο δυτικός «ανθρωπισμός» είναι συχνά το άλλο πρόσωπο της ίδιας ιμπεριαλιστικής βίας. Οι εξεγερμένοι και οι εξεγερμένες στο Ιράν γνωρίζουν καλά ότι η πτώση ενός καθεστώτος δεν σημαίνει αυτομάτως ελευθερία. Γνωρίζουν ότι η πα-

λινόρθωση του Σάχη και της μοναρχίας δεν αποτελεί λύση, αλλά επιστροφή σε μια παλιά μορφή καταπίεσης. Η μνήμη της βασιλείας του Μοχάμεντ Ρεζά Παχλαβί, με τη βία, τα βασανιστήρια, τις πολιτικές διώξεις και δολοφονίες αντιφρονούντων, την πολιτική τρομοκρατία της SAVAK, δεν έχει σβήσει από τη μνήμη της κοινωνίας που εξεγείρεται σήμερα.

Και εξίσου καθαρό είναι ότι η σημερινή προώθηση του Ρεζά Παχλαβί ως δημοκρατικής εναλλακτικής δεν εκφράζει τις ανάγκες των δρόμων και των εξεγερμένων, αλλά τα σχέδια μιας ελεγχόμενης μετάβασης, κομμένης και ραμμένης στα μέτρα της γεωπολιτικής σταθερότητας και των δυτικών συμφερόντων. Οι άνθρωποι που φωνάζουν «Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία» δεν αγωνίζονται για την αλλαγή προσώπων στην κορυφή της εξουσίας, αλλά για τη διάλυση των ίδιων των μηχανισμών που παράγουν καταπίεση. Ούτε μολάδες ούτε βασιλιάδες: αυτό που διεκδικείται δεν είναι μια άλλη εξουσία πάνω από τις ζωές τους, αλλά η δυνατότητα να τις πάρουν πίσω.

Γι' αυτό η θέση μας οφείλει να είναι διπλή και αδιαπραγμάτευτη τόσο απέναντι στον ιμπεριαλισμό όσο και στην εσωτερική κρατική καταστολή. Ούτε με τη Δύση, ούτε με τα «αντιδυτικά» καθεστώτα. Πάντα με τις γυναίκες που καίνε τα μαντήλια τους, με τους εργάτες που απεργούν, με τις μειονότητες που διεκδικούν ύπαρξη, με τους εξεγερμένους που αρνούνται να ζήσουν σκυφτοί. Με τους από κάτω, όχι με τα κράτη. Αυτός είναι ο μόνος συνεπής αντιιμπεριαλισμός. Και αυτή είναι η μόνη συνεπής στάση, που μπορεί με νηφαλιότητα να σταθεί μπροστά στα γεγονότα, να αποφύγει τον φαύλο κύκλο των εκάστοτε υποκειμενικών «αντικειμενικών» αναγνώσεων που εν τέλει καταλήγουν στην αντίδραση, τον ανορθολογισμό και τη συνωμοσιολογία.

Οι αναρχικοί έχουν απεκδυθεί των λενινιστικών μανούβρων και της λογικής του "μικρότερου κακού" από αρχής και με διακυβεύματα εξαιρετικά σημαντικότερα από το μέλλον του "αντιιμπεριαλιστή" Χομενεί και για τούτο δεν διστάζουν να σταθούν στο πλάι κάθε λαού που σηκώνεται ενάντια στους δυνάστες του.

Γνωρίζουμε δε εξαιρετικά καλά τόσο τα γράμματα της θεάς γεωπολιτικής όσο και ότι οι ξεσηκωμοί έχουν τούτο το ελάττωμα: ως ζωντανή ιστορία δεν μπορούν να υποσχεθούν ένα παραδεισένιο μέλλον. Άλλωστε και η ίδια η Ιρανική Επανάσταση μια τέτοια απόπειρα υπήρξε.

Αλληλεγγύη στον αγωνιζόμενο λαό της Βενεζουέλας, αλληλεγγύη στους εξεγερμένους στο Ιράν.

Παγκόσμια αντίσταση ενάντια στον Ιμπεριαλισμό τον δεσποτισμό, τη θεοκρατία, το κράτος & τον καπιταλισμό. Πάντα στο πλάι των από τα κάτω - ποτέ με την Εξουσία.

Οργανωση - Διεθνισμός - Κοινωνική Επανάσταση, για την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό.

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό- Μαύρο & Κόκκινο μέλος της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης - Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ/ΙΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ/ΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗΣ ΣΤΙΣ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Την Κυριακή 31 Γενάρη, οι φασίστες του Ιερού Λόχου επιχειρήσαν να εμφανιστούν στο κοινωνικό πεδίο της πόλης, καλώντας σε συγκέντρωση στον Λευκό Πύργο, με πρόσχημα την επέτειο των Ιμίων ώστε να διαχύσουν το εθνικιστικό, ρατσιστικό και μισαλλόδοξο δηλητήριο τους. Η παρουσία δεκάδων αντιφασιστών και αντιφασιστριών απέτρεψε στην πράξη αυτή τη φασιστική απόπειρα. Ο χώρος καταλήφθηκε και μετατράπηκε σε ανοικτή αντιφασιστική συγκέντρωση, την οποία πλαisiώσε πλήθος κόσμου, στέλνοντας ξεκάθαρο μήνυμα ότι οι φασίστες δεν έχουν και δεν θα αποκτήσουν ποτέ χώρο στις γειτονιές και στους δρόμους μας.

Στην επιστροφή του αντιφασιστικού μπλοκ προς την Καμάρα στο Σιντριβάνι, η αστυνομία περικύκλωσε ασφυκτικά τον κόσμο και επιδόθηκε σ' ένα όργιο καταστολής. Ασπιδιές, ύβρεις, σεξιστικά σχόλια, απειλές και, τελικά, ωμή βία ήταν όλα όσα συνέθεσαν το σκηνικό της χθεσινής αστυνομικής επίθεσης στο σώμα των αντιφασιστών/ριων. Η επίθεση αυτή, πέραν του γεγονότος ότι ήταν πλήρως απρόκλητη, δεν στόχευε ούτε στην αποτροπή κάποιου κινδύνου ούτε στην προστασία της δημόσιας ασφάλειας. Αυτά δεν τα αναφέρουμε γιατί έχουμε αυταπάτες σχετικά με το ρόλο ή με τις πρακτικές των μπάτσων, αλλά γιατί αναδεικνύει με τον πιο εύγλωττο τρόπο τον πρωταρχικό και εδώ και χρόνια διακρυγμένο στόχο του κράτους, που είναι η επιβολή και η πειθάρχηση όλων όσοι αντιστέκονται.

Η επίθεση αυτή εντάσσεται σε μια σταθερή και διαχρονική λογική κρατικής λειτουργίας, όπου η καταστολή χρησιμοποιείται ως εργαλείο πολιτικής διαχείρισης, μια νεκροπολιτική πειθάρχηση ενός καθεστώτος σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Το κράτος δεν αρκείται στον έλεγχο του χώρου πλέον αλλά διεκδικεί κ τον απόλυτο έλεγχο ύπαρξης και την εξαίρεση της. Το πατημένο σώμα των συντρόφων μας στο έδαφος γίνεται μήνυμα προς όλους: η ανυπακοή θα απαντηθεί με ταπείνωση, η συλλογική παρουσία με βία, η αντίσταση με φυσική συντριβή.

Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσονται και οι βαριές διώξεις που ακολούθησαν καθώς και το γεγονός ότι οι συλληφθέντες/ισσες κρατούνται επί τρεις μέρες στη ΓΑΔΘ. Οι συλληφθέντες σύντροφοι και συντρόφισσες αντιμετωπίζουν και κατηγορίες κακουρηγηματικού χαρακτήρα, όπως "διακεκριμένη οπλοκατοχή σε δημόσια συνάθροιση", "διακεκριμένη διατάραξη κοινής ειρήνης" "απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης" και "βία κατά υπαλλήλων" "αλλοίωση ειρηνικού χαρακτήρα διαδήλωσης", απλώς και μόνο επειδή συμμετείχαν σε αντιφασιστική πορεία. Οι κατηγορίες αυτές δεν στοχεύουν στη δικαιοσύνη, αλλά στην παραδειγματική τιμωρία και τον εκφοβισμό όσων επιλέγουν να στέκονται συλλογικά απέναντι στον φασισμό.

Δηλώνουμε ξεκάθαρα την αλληλεγγύη μας στους διωκόμενους συντρόφους και συντρόφισσες. Η καταστολή και η ποινικοποίηση της αντιφασιστικής δράσης δεν πρόκειται να μας τρομοκρατήσουν. Όσο το κράτος επιλέγει να στέκεται εγγυητής της φασιστικής παρουσίας και να απαντά στην κοινωνική αντίσταση με βία και διώξεις, τόσο εμείς θα συνεχίζουμε να βάζουμε αναχώματα στην επέλαση του φασισμού, του σύγχρονου ολοκληρωτισμού και της κρατικής βίας και επιβολής.

**ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ!
ΜΠΑΤΣΟΙ - TV ΝΕΟΝΑΖΙ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ
ΔΟΥΛΕΥΟΥΝΕ ΜΑΖΙ!
ΟΥΤΕ ΣΠΙΘΑΜΗ ΓΗΣ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ!**

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό- Μαύρο & Κόκκινο μέλος της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης - Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Αλληλεγγύη στον εξεγερμένο λαό του Ιράν

Τα κράτη που πολεμούν τους λαούς θα πτηθούν

Το δίκιο το έχουν οι εξεγερμένοι και όχι οι ρουφιάνοι και οι προσκυνημένοι

Ανυπολόγιστη είναι η πραγματική κλίμακα της μαζικής σφαγής που διαπράχθηκε στο Ιράν από τους δολοφόνους του θεοκρατικού καθεστώτος, προκειμένου να κάμψουν τη λαϊκή εξέγερση, καθώς επίσημα αναφέρονται 5.000 νεκροί κι ανεπίσημα μέχρι και 30.000 (ανάμεσά τους κι ανήλικα παιδιά), ενώ σε πολλές χιλιάδες υπολογίζονται οι συλληφθέντες κι ανάμεσά τους οι βασανισμένοι και καταδικασμένοι σε θάνατο που περιμένουν την εκτέλεσή τους.

Πρόκειται για μια θηριωδία του θεοκρατικού καθεστώτος, της λεγόμενης ισλαμικής δημοκρατίας, επάνω στον ιρανικό λαό, εργαζόμενους, άνεργους, γυναίκες, φοιτητές και νεολαίους που βγήκαν μαζικά στους δρόμους σε όλη σχεδόν την έκταση του Ιράν, ζητώντας ψωμί, ελευθερία κι αξιοπρέπεια και την ανατροπή της δικτατορίας του Αγιατολάχ Χαμενεΐ.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο λαός του Ιράν βγήκε στους δρόμους απέναντι στο καθεστώς των μουλάδων, αλλά αυτή ήταν η μεγαλύτερη σφαγή του από την εποχή της επιβολής του καθεστώτος, μετά την ιρανική επανάσταση του 1979 που ανέτρεψε το τυραννικό καθεστώς του Σάκν, το οποίο αντικαταστάθηκε από τη θεοκρατία του Χομείνι που εξόντωσε κάθε αντιπολίτευση και δολοφόνησε χιλιάδες πολιτικούς κρατούμενους κι αντιφρονούντες σαν εχθρούς του κράτους, της θρησκείας και "πράκτορες" ξένων δυνάμεων.

Από τότε πολλές ήταν οι κινητοποιήσεις ενάντια στο καθεστώς που όλες καταστάθηκαν, με μεγαλύτερες τη φοιτητική εξέγερση του 1999, το "πράσινο κίνημα" του 2009, τις εξεγέρσεις του 2017 και του 2019, με κορυφαία την εμβληματική εξέγερση του 2022, μετά τη δολοφονία της Μάχσα Αμίνι, με σύνθημα "Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία" η οποία μετά από εκατοντάδες νεκρές και νεκρούς διαδηλώτριες

Συγκέντρωση στην Αθήνα

κι διαδηλωτές οδήγησε στο μερικό πάγωμα εφαρμογής του νόμου για την επιβολή χιτζάμπ σε όλες τις γυναίκες.

Η τωρινή εξέγερση είναι η μεγαλύτερη απ' όλες όσες προηγήθηκαν, αγκαλιάζοντας πλατιά στρώματα του λαού, καταδεικνύοντας το αβυσσαλέο κι αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα στο θεοκρατικό καθεστώς και την ιρανική κοινωνία που στενάζει κάτω από την ανελευθερία και την ανέχεια, τη δικτατορία και τον άγριο καπιταλισμό που έχει επιβληθεί με τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις από το 2005.

Για αυτό και το καθεστώς, αφού απομόνωσε τη χώρα από κάθε επικοινωνία με τον έξω κόσμο ώστε να μην υπάρχει εικόνα για τις διαστάσεις της σφαγής, έπνιξε στην κυριολεξία στο αίμα την λαϊκή εξέγερση, χαρακτηρίζοντάς την με την ύπουλη προπαγάνδα του "ξενοκίνητη" και έργο "πρακτόρων", ώστε να αποκρύψει τα πραγματικά πολιτικά, κοινωνικά και ταξικά αίτια της και να δικαιολογήσει τη θηριωδία του. Και ως προς αυτό, το καθεστώς χρησιμοποίησε στο μέγιστο και προς όφελός του τη βρώμικη προπαγάνδα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, του γενοκτονικού σιωνισμού και του άθλιου οργάνου τους Ρεζά Πακλεβί για να χειραγωγήσουν και να πατρνάρουν από το εξωτερικό τη λαϊκή εξέγερση που ξέσπασε στο Ιράν, εμφανιζόμενοι δήθεν ως "προστάτες" και "σωτήρες" του ιρανικού λαού, ενώ ήταν ξεκάθαρο ότι οι εξεγερμένοι δεν επιζητούσαν καθόλου επαναφορά της μοναρχίας και ξένη

κδεμονία στη χώρα.

Χάρη, τέλος, σε αυτή την προπαγάνδα από το εξωτερικό και την ανάλογη προπαγάνδα του θεοκρατικού καθεστώτος, ένα μέρος της εκτός του Ιράν διεθνούς αριστεράς που αντιλαμβάνεται εργαλειάκως τους λαούς, ως κινούμενα πιόνια στη σκακιέρα των γεωπολιτικών ιμπεριαλιστικών και διακρατικών ανταγωνισμών, έφθασε στο σημείο, πρακτορολογώντας ασύστολα, να υποστηρίζει, είτε συγκαλυμμένα είτε απροκάλυπτα, ένα βαθιά αντιδραστικό και τυραννικό καθεστώς που σφάζει, τρομοκρατεί και βασανίζει τον λαό του.

Απ' τη μεριά μας ως αναρχικοί στεκόμαστε αλληλέγγυοι στον ηρωικό αγώνα του ιρανικού λαού για την ελευθερία, την αξιοπρέπεια και τη δικαιοσύνη απέναντι στη θεοκρατική τυραννία κι ενάντιο σε κάθε ιμπεριαλιστική απειλή, επέμβαση κι επίθεση στο Ιράν που δεν θα σημαίνει παρά μια νέα σφαγή του λαού κι επιβολή μιας νέας τυραννίας επάνω του.

Jin - Jyan - Azadi

Να σταματήσει η σφαγή του εξεγερμένου ιρανικού λαού από το θεοκρατικό καθεστώς

Όχι στην επέμβαση ΗΠΑ - Ισραήλ και την πριμοδότηση του Ρεζά Πακλεβί
Στο πλάι πάντα των εκμεταλλεζόμενων και των καταπιεσμένων - Ποτέ με τα κράτη και τους σφαγείς των λαών
Αλληλεγγύη - Διεθνισμός - Επανάσταση

Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

Αλληλεγγύη στη Ροζάβα!

Τοπικός συντονισμός Αθήνας |
Αναρχική Πολιτική Οργάνωση -
Ομοσπονδία Συλλογικότητων

Θεσσαλονίκη

Αλληλεγγύη στα έγκλειστα μέλη της Palestine Action, που βρίσκονται σε απεργία πείνας στα βρετανικά κελιά

Από τις αρχές Νοέμβρη 2025 στις φυλακές του βρετανικού κράτους βρίσκονται σε απεργία πείνας οκτώ μέλη της Palestine Action, αντιμετωπίζοντας πλέον σοβαρές επιπλοκές στην υγεία τους. Οι απεργοί πείνας Qesser Zuhrah, Amu Gib, Kamran Ahmed, Jon Cink, Muhammad Umer Khalid, Lewie Chiamello, Huba Muraisi και Teuta Hoxha αγωνίζονται ενάντια στην εκδικητική προφυλακιστική τους, στο καθεστώς κράτησής τους αλλά και ενάντια στην ανακήρυξη της Palestine Action σε τρομοκρατική οργάνωση από το βρετανικό κράτος.

Η Palestine Action, που δρα από το 2020, μετρά περισσότερα από 30 άτομα που έχουν φυλακιστεί και αναμένεται να οδηγηθούν στις δικαστικές αίθουσες, λόγω της δράσης τους σε αλληλεγγύη με τη μαχόμενη Παλαιστίνη, κατηγορούμενοι για σαμποτάζ σε εγκαταστάσεις πολεμικής βιομηχανίας, που σχετίζονται τόσο με ισραηλινά όσο και βρετανικά συμφέροντα αλλά και με τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, όπως η ισραηλινή οπλοβιομηχανία Elbit και η βάση της βρετανικής στρατιωτικής αεροπορίας (RAF) Brize Norton. Το βρετανικό κράτος σε μια προσπάθεια να καταστείλει τις δράσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, διώκει δεκάδες αγωνιστές/τριες, επιχειρώντας να τρομοκρατήσει όσους και όσες στέκονται στο πλευρό του αντιστεκόμενου λαού της Παλαιστίνης. Στο ίδιο πλαίσιο συλλαμβάνει ανθρώπους που εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στους απεργούς πείνας και επιτίθεται στις κινητοποιήσεις που πραγματοποιούνται για τη δικαίωση των αιτημάτων τους. Έτσι, περισσότεροι από 2.500 άνθρωποι διώκονται από τις βρετανικές αρχές λόγω της αλληλεγγύης προς την Palestine Action.

Η στοχοποίηση της Palestine Action και η ανακήρυξή της το καλοκαίρι του 2025 σε τρομοκρατική οργάνωση εντάσσεται στο πλαίσιο της σφοδρής επίθεσης που έχουν εξαπολύσει τα κράτη της Δύσης απέναντι σε κάθε έκφραση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και στην εναντίωση στη γενοκτονία στη Λωρίδα της Γάζας. Μια γενοκτονία που μπόρεσε να διαπραχθεί με τη συμμαχία των κρατών της Δύσης, τη συναίνεση, τη στήριξη τους στις επιχειρήσεις του Ισραήλ και τη διατήρηση των πολιτικών και οικονομικών συμφωνιών μεταξύ τους, ενώ ταυτόχρονα επιτίθενται σε διαδηλώσεις αλληλεγγύης που πραγματοποιούνται ανά τον κόσμο και ποινικοποιούν τα σύμβολα του παλαιστινιακού λαού, διατρανώνοντας πως στον κόσμο του κράτους και του καπιταλισμού, υπάρχει ένα και μόνο «δίκαιο». Αυτό του ισχυρού που δια της βίας επιβάλλεται στους αδύναμους.

Σε αυτό το πλαίσιο, το ελληνικό κράτος -προσδεμένο πλήρως στο δυτικό άρμα κυριαρχίας- επιχειρεί την περαιτέρω ανάπτυξη των σχέσεων συνεργασίας του με το Ισραήλ με μια σειρά στρατηγικών ενεργειακών, στρατιωτικών και οικονομικών συμφωνιών μέσα από τις οποίες ουσιαστικά λειτουργεί ως βάση υποστήριξης της πολεμικής μηχανής του Ισραήλ στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Αυτό άλλωστε μαρτυρά, με θρασύτητα αλλά και με σαφήνεια, η συνεχής προπαγάνδισή της στρατηγικής συμμαχίας του ελληνικού κράτους και της άρχουσας τάξης με τους σφαγείς του παλαιστινιακού λαού.

Σήμερα παρά την κατ' επίφαση εκχειρίδα, η Λωρίδα της Γάζας συνεχίζει να βρίσκεται υπό στρατιωτικό κλοιό, με βομβαρδισμούς στις λιγοστές δομές που έχουν απομείνει και εξυπηρετούν τους εκτοπισμένους, τμήματά της εξακολουθούν να βρίσκονται υπό στρατιωτική κατοχή, ενώ ο πληθυσμός αντιμετωπίζει σοβαρά ζητήματα επιβίωσης με ελάχιστη τροφή, νερό, φαρμακευτική περίθαλψη και χωρίς στέγη εν μέσω χειμώνα. Παράλληλα το Ισραήλ εξαπολύει επιθέσεις σε Παλαιστίνιους στην Δυτική Όχθη, διαπράττει δολοφονίες, συλλήψεις, κατεδαφίσεις σπιτιών, καταστροφές ελαιώνων και εποικισμούς.

Από τη πλευρά μας στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες, στο πλάι του παλαιστινιακού λαού που μάχεται σκληρά κι επίμονα για την επιβίωση, την αξιοπρέπεια, τη γη και την ελευθερία του και αντλούμε έμπνευση από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους σε ολόκληρο τον κόσμο που απεργούν, διαδηλώνουν, μπλοκάρουν λιμάνια, συγκρούονται με την αστυνομία και σαμποτάρουν την πολεμική μηχανή. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες στους απεργούς πείνας της Palestine Action και στα μέλη της που διώκονται από το βρετανικό κράτος γιατί επέλεξαν να πάρουν θέση, αυτή της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Η διεθνής αλ-

λληλεγγύη θέλουμε να δημιουργήσει ρήγματα στο εσωτερικό των επιτιθέμενων κυρίαρχων φέρνοντας στο προσκήνιο τη δική μας ιστορία, την ιστορία των αγώνων των από τα κάτω που κόντρα σε όλους τους καιρούς, δημιουργούν τη ζώσα πραγματικότητα της ελευθερίας και της αλληλεγγύης, αποτελώντας το μόνο πραγματικό ανάχωμα στην επέλαση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΕΙΣΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ PALESTINE ACTION
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

* Στα μέσα Γενάρη η απεργία πείνας σταμάτησε μετά από ικανοποίηση μέρους των αιτημάτων των απεργών.

συγκέντρωση αλληλεγγύης στους έγκλειστους απεργούς πείνας της Palestine Action, που πραγματοποιήθηκε στη βρετανική πρεσβεία.

Αντεκδίκηση κι υπομονή...

Πολιτικές σημειώσεις με αφορμή τη διαδήλωση της 6^{ης} Δεκέμβρη στη Θεσσαλονίκη

Στις εκδηλώσεις σχετικά με τον Δεκέμβρη του 2008 συχνά αναφέρεται ότι ο Δεκέμβρης μπορεί να πυροδοτήθηκε από ένα συγκεκριμένο συμβάν όμως οι προϋποθέσεις για την έκφραση του έλαβαν χώρα από καιρό στο υπόγειο κοινωνικό εργαστήριο. Μια από τις σημαντικότερες διαδικασίες ήταν η υπεράσπιση των κοινωνικών συγκρούσεων, συχνά με μεγάλο κόστος, από το αναρχικό και ριζοσπαστικό κίνημα, αλλά και η σύνδεση τους με άλλες μορφές κοινωνικής κινητοποίησης που αντιπάλευσαν δυναμικά το κράτος, την αστυνομία αλλά και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές του σύγχρονου καπιταλιστικού παραδείγματος. Εδώ και χρόνια το ελληνικό κράτος και η αστυνομία του ψάχνουν να βρουν αποτελεσματικούς τρόπους ώστε να απονεκρώσουν τους ημερολογιακούς τόπους μνήμης που συγκροτούν τα σημεία συνάντησης των αναρχικών με τη νεολαία, τους κοινωνικούς αγώνες και τον προοδευτικό κόσμο. Μέρος αυτής της στρατηγικής προληπτικής αντιεξέγερσης αποτελεί και ο απόλυτος περιορισμός των ίδιων των πορειών, ο ασφυκτικός έλεγχος τους από την αστυνομία, η τρομοκράτηση των συμμετεχόντων σε αυτές και η επιβάρυνση των οργανωτών με οποιονδήποτε πρόσφορο τρόπο. Αυτό όμως δεν ήταν ένα εύκολο σχέδιο που μπορούσε να εκπονηθεί από τη μια μέρα στην άλλη, η εξαιρετικά μαζική παρουσία του κόσμου στις διαδηλώσεις τόσο της 17ης Νοέμβρη όσο και της 6ης Δεκέμβρη ήταν ο πρώτος και καθοριστικότερος αποτρεπτικός παράγοντας, ενώ η στάση των οργανώσεων του αναρχικού κινήματος αφενός και η σχέση εμπιστοσύνης που οικοδομήθηκε με τον κόσμο που συμμετείχε στις διαδηλώσεις επίσης δημιουργούσε αδυναμία στην ΕΛ.ΑΣ να βρίσκει εύκολα και αποτελεσματικά χτυπήματα. Ωστόσο το συγκεκριμένο κατασταλακτικό σχέδιο είχε πολύ μεγάλο ορίζοντα και πολλούς τρόπους που επιχειρήθηκε να επιβληθεί ενώ είχε και εξαιρετική σημασία για τις Αρχές η -σχετική έστω- επιτυχία του.

Θεωρούμε ότι ο καθοριστικός παράγοντας που πυροδότησε την εφαρμογή ενός τέτοιου σχεδίου στη Θεσσαλονίκη, σε βαθμό που κατά καιρούς να παρουσιάζεται το παράδοξο να εφαρμόζονται κατασταλακτικά μέτρα με μεγαλύτερη ένταση ακόμα από τα αντίστοιχα στην Αθήνα ή έστω εντονότερα σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια έχει να κάνει με την επικράτηση ως πλειοψηφικού ρεύματος στις διαδηλώσεις και εντός του κοινωνικού ριζοσπαστικού κινήματος της πόλης του αναρχικού-ελευθεριακού ιδεολογικού στίγματος. Μια διαδικασία που βρίσκει τις ρίζες της στη διαμόρφωση αφενός νέων πιο σταθερών οργανωτικών μοντέλων από τις αναρχικές ομάδες και τη σταθερή απόπειρα να διαμορφωθούν ομάδες παρέμβασης σε κοινωνικούς χώρους, πρώτα στα πανεπιστήμια και έπειτα σε χώρους εργασίας. Η παραπάνω δουλειά γονιμοποιήθηκε ουσιαστικά με το ξέσπασμα του κινήματος κατά της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας, την κατάληψη της Πρυτανείας του ΑΠΘ και τις μαζικές φοιτητικές διαδηλώσεις που ακολούθησαν. Έκτοτε οι δυνάμεις της Αριστεράς βρίσκονται σε μαρασμό ενώ τα αναρχικά μπλοκ συνέχισαν να μαζικοποιούνται, αποτελώντας στο άθροισμά τους τα τελευταία πέντε χρόνια τη βασική ραχοκοκαλιά όλων σχεδόν των κεντρικών διαδηλώσεων. Αυτή η σύνθεση δεν φαίνεται να ικανοποιούσε καθόλου τις προοπτικές των ιθυνόντων της Ελληνικής Αστυνομίας. Ο όγκος της καταστολής αναδεικνύεται σε όλο της το εύρος αν συνηπολογίσουμε σε έναν ενιαίο κύκλο τις 51 συλλήψεις αντιφασιστών το φθινόπωρο του 2020, τις 31 και 16 συλλήψεις που συνδέονται με την κατάληψη της Πρυτανείας του ΑΠΘ στις αρχές του 2021, τις 49 συλλήψεις στη Σχολή Θετικών Επιστημών του ΑΠΘ την άνοιξη του 2024 και τέλος τις 112 συλλήψεις στην πορεία της 6ης Δεκέμβρη της ίδιας χρονιάς, για να αναφέρουμε μόνο τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις. Η σύνθεση των συλληφθέντων αναδεικνύει το κοινωνι-

κό-πολιτικό μείγμα του ριζοσπαστικού κινήματος που θέλει να περιορίσει και να υπονομεύσει η κρατική καταστολή: αντιφασίστες, φοιτητές, μαθητές, νεολαίοι, νέοι εργαζόμενοι και εργαζόμενες και μέλη αναρχικών συλλογικοτήτων και οργανώσεων. Στις παραπάνω ενέργειες που επέφεραν τις συλλήψεις πολλών εκατοντάδων ατόμων (πολλές από αυτές απότοκο ξυλοδαρμών και κακοποιήσεων) μπορούμε να αθροίσουμε και διάφορες άλλες επιθέσεις σε κατειλημμένους χώρους, πολιτικά φεστιβάλ, συνεργατικά εγχειρήματα κ.ά.

Το σχέδιο της αστυνομίας κλιμακώθηκε τον τελευταίο χρόνο όταν προσπάθησε να αιφνιδιάσει το οργανωμένο κίνημα με δύο παράλληλες ενέργειες: την κατάληψη του χώρου όπου θα ολοκληρωνόταν οι διαδηλώσεις της 17ης Νοέμβρη και της 6ης Δεκέμβρη και τον αποκλεισμό της περιοχής της Ροτόντας, ενώ αποκορύφωμα της επιθετικότητας της αποτέλεσε η σύλληψη των 112 ατόμων μετά το πέρας της πορείας. Αφού η αστυνομία δεν βρήκε οποιαδήποτε άλλη «καλή ευκαιρία» να χτυπήσει τη διαδήλωση αποφάσισε να μην την περιμένει πια, αλλά απροκάλυπτα να επιτεθεί στο σώμα κυρίως των ανοργάνωτων διαδηλωτών, επιχειρώντας μια μαζική σύλληψη αποσκοπώντας στην τρομοκράτηση και την καταγραφή μιας μερίδας του κόσμου που στηρίζει τις αντικρατικές διαδηλώσεις. Ωστόσο ο σχεδιασμός με τον ολοκληρωτικό αποκλεισμό της περιοχής της Ροτόντας και τον ασφυκτικό εγκλεισμό εκατοντάδων ατόμων σε συνεργατικά και άλλα καταστήματα εκεί γρήγορα φάνηκε ότι εγκυμονεί πραγματικά σοβαρούς κινδύνους για ανεξέλεγκτη διασπορά της αστυνομικής βίας με άγνωστα αποτελέσματα ακόμη και εναντίον περαστικών ή περιοίκων. Το σχέδιο φέτος μετατράπηκε σε περικύκλωση των κεντρικών διαδηλώσεων στο τέλος τους, ασφαλώς με βασικό επίδοκο την στοχοποίηση και απομόνωση των αναρχικών-αντιεξουσιαστικών και ελευθεριακών μπλόκων.

Βρεθήκαμε έτσι στην εν μέρει παράδοξη θέση οι διαδηλωτές να ζητούν να ολοκληρωθεί ομαλά η διαδήλωση και η αστυνομία ουσιαστικά να απαγορεύει τη λήξη της κρατώντας κλειστό τον κεντρικό δρόμο της πόλης για περισσότερες από δύο ώρες. Γεγονός που αναδεικνύει τις προτεραιότητες τους: προκειμένου να πετύχουν την κάμψη του ριζοσπαστικού κινήματος, την κόπωση και την αναδίπλωσή του, δεν ταξινομούν τίποτε παραπάνω από αυτήν την κρίσιμη εργασία. Δεν κρύβουν δε μάλιστα ότι απώτερος σκοπός τους είναι η ολοκληρωτική συντριβή και διάλυση του κινήματος της ελευθεριακής αντίστασης, ωστόσο τούτο κάτω από συνθήκες έντονης πίεσης δεν συνέβη. Σε αυτό το σημείο πρέπει να γίνει η πιο κρίσιμη αποσαφήνιση: Η πίεση που δέχεται η ριζοσπαστική εμπροσθοφυλακή δεν προκύπτει αμιγώς από τη θέση της αστυνομίας· πρώτα και κυρίαρχα παράγεται από την άμπωτη των κοινωνικών κινητοποιήσεων. Σε αυτό το κενό πατάει η κρατική καταστολή για να υψώσει το μπόι της. Στην ανασυγκρότηση των αγώνων και του κοινωνικού σώματος αντίστασης θα πρέπει να ψάξει και το κίνημα τους όρους ανάπτυξής του. Γι' αυτόν τον λόγο θα πρέπει να είμαστε πολύ ξεκάθαροι στη σημασία των ευρύτερων κοινωνικών κινητοποιήσεων. Τόσο οι μαζικές διαδηλώσεις με αφορμή το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη όσο και οι τρέχουσες αγροτικές κινητοποιήσεις αθροίζονται στη δεξαμενή της κοινωνικής σύγκρουσης, οι δε μορφές πάλης έχουν τη δική τους σημασία, ειδικότερα όταν σπάνε de facto τη νομιμότητα. Υπό αυτό το πρίσμα έχουν πολύ μεγάλη σημασία γιατί δημιουργούν ρήγματα στο κρατικό πλαίσιο ενώ υπό προϋποθέσεις καλλιεργούν συνειδήσεις σε ριζοσπαστική κατεύθυνση. Ωστόσο ασφαλώς δεν αθροίζονται στην ιδεολογική δεξαμενή του ελευθεριακού ή ριζοσπαστικού κινήματος, εντός αυτών των κοινωνικών δυναμικών εμφανίζονται σχεδόν όλοι οι πολιτικοί χώροι. Αυτό το γεγονός δεν πρέπει να μας αποτρέπει να αναπτύξουμε όσες από τις διαθέσιμες

δυνατότητες παρέμβασης έχουμε, αντιθέτως περιγράφει ένα νέο καθήκον που σχετίζεται με τη συγκεκριμένη παρουσία και επαφή με τα αγωνιζόμενα υποκείμενα.

Έχει σχολιαστεί πολλές φορές ότι η στάση της αστυνομίας συχνά διαφέρει όταν έχει απέναντί της διαδηλωτές του αναρχικού κινήματος σε σχέση με άλλες κοινωνικές ομάδες που διαμαρτύρονται, ακόμα κι αν αυτές υιοθετούν, έστω προσωρινά, τακτικές σύγκρουσης μαζί της. Αυτή μπορεί να είναι μια προφανής παραδοχή, και η εξήγησή της βρίσκεται σε μεγάλο βαθμό στην ίδια την κοινωνική αποτύπωση που έχουν κάποιες ομάδες, ενώ και η πολιτική τους σύνθεση είναι τέτοια ώστε μπορεί συνδικαλιστές που μετέχουν στους αγώνες ταυτόχρονα να διατηρούν ιδεολογικές ή και οργανωτικές σχέσεις με τα κόμματα εξουσίας. Εμάς ως αναρχικούς μπορεί από τη μια πλευρά να μη μας απασχολούν σε κανένα επίπεδο οι τέτοιου είδους σχέσεις, όμως η αύξηση του κοινωνικού αποτυπώματος του ιδεολογικού μας χώρου παραμένει ζωτικής σημασίας. Επανερχόμενοι στις διαδηλώσεις της Θεσσαλονίκης μπορεί να κατάφεραν οι αναρχικοί να μαζικοποιήσουν τα μπλόκα τους και να αναδειχθούν σε σημαντική δύναμη κινητοποίησης όμως το κοινωνικό αποτύπωμα του αναρχισμού δεν έχει αυξηθεί σε αντίστοιχο βαθμό. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη φετινή πορεία της 6ης Δεκέμβρη τα ευάριθμα ελευθεριακά μπλόκα που εμφανίστηκαν συγκροτήθηκαν εξ ολοκλήρου από το πολιτικό δυναμικό των ομάδων και των οργανώσεων των αναρχικών και αντιεξουσιαστών της πόλης. Δεν κατέστη εφικτό να συγκροτηθεί για διάφορους λόγους μπλοκ φοιτητών όπως προέκυψε στην αντίστοιχη πορεία της 17ης Νοέμβρη ούτε κάποιο μαθητικό μπλοκ, ενώ και οι περιορισμένες ελευθεριακές δυνάμεις στα σωματεία δεν εξέδωσαν καλέσματα. Τούτο έχει ως αποτέλεσμα να μην κατορθώνει ακόμα το αναρχικό ρεύμα να εκφράσει ευρύτερες κοινωνικές ομάδες ως τέτοιες.

Αυτό που παρουσιάζουμε σήμερα όμως ως μια παρατήρηση αδυναμίας είναι γεγονός ότι επικρατεί ως αντίληψη στο αναρχικό κίνημα εδώ και χρόνια: στις κεντρικές πορείες τον πρώτο και τελευταίο λόγο έχουν οι πολιτικές ομάδες, οι οργανώσεις και ενίοτε οι περισσότεροι ή λιγότερο προσωρινές ανοιχτές συνελεύσεις που συγκροτούνται πριν από αυτές. Η αρχική αντίληψη παραμένει ορθή, όμως φαίνεται από τη ροή των γεγονότων ότι μια αλλαγή παραδείγματος είναι και εδώ επιθυμητή. Τα καλέσματα σε αυτές τις διαδηλώσεις θα πρέπει να καλλιεργούνται με υπομονή και επιμονή σε κοινωνικούς χώρους μέρες πριν, να εξαντλούνται οι πιθανότητες να παρθούν αποφάσεις από συλλόγους και σωματεία, να προσκαλούνται προοδευτικές κοινωνικές συσσωματώσεις, να διενεργούνται κοινές διαδικασίες ουσίας μεταξύ των οργανωτών. Μια πιθανή λύση ίσως βρίσκεται εκεί, καθώς όλα τα υπόλοιπα σχέδια και ειδικότερα η αναζήτηση ευκαιριακών πολιτικών συμμάχων δεν προσδίδουν ιδιαίτερες προοπτικές.

Κλείνοντας αυτές τις σημειώσεις πρέπει να πούμε και το εξής: πολλές φορές η στάση της αστυνομίας χαρακτηρίστηκε ως «πράλογη» ενώ κι εμείς παραπάνω χρησιμοποιήσαμε την συγγενική έννοια της «παραδοξότητας», ωστόσο δεν πιστεύουμε ότι κάτι τέτοιο περιγράφει την πραγματικότητα. Η αστυνομία αποτελεί την έμπρακτη εφαρμογή του τρέχοντος συσχετισμού της κοινωνικής σύγκρουσης. Θεωρώντας για σειρά λόγων ότι σε αυτή τη φάση απολαμβάνει την ηγεμονία του νέο-συντηρητισμού σε συνδυασμό με την αυτονόμη και διαχρονική κρατική ασυλία επιθυμεί να εξασκήσει την εξουσία της. Ναι, έχει αξία ειδικά για την αστυνομία να «δέρνει για να δέρνει», επιτελεί πολλούς και διαφορετικούς σκοπούς αυτή η επιλογή. Φυσικά όμως δεν παύει να αποτελεί μια επικίνδυνη πρακτική για την ίδια και κυριότερα για τους πολιτικούς προϊσταμένους της, εκτός των άλλων επειδή εφαρμόζεται και από αφηνιασμένους φασίστες του πιο ελεεινού και θρασυδελιού είδους. Αυτήν την πρακτική άλλωστε θαυμάσαμε επανειλημμένα και στις αντίστοιχες διαδηλώσεις στην Αθήνα με τελευταία την πορεία της

6ης Δεκέμβρη κατά τη διάρκεια της οποίας εντελώς αυθαίρετα η ΕΛ.ΑΣ αποφάσισε να κόψει την πρόσβαση στο μνημείο του Αλ. Γρηγορόπουλου και να επιτεθεί απρόκλητα στους χιλιάδες διαδηλωτές. Τα ρόπαλα των ΜΑΤ όμως όσο φανερώνουν ισχύ κρύβουν και την αδυναμία. Η αντεκδίκηση αποτελεί άλλη μια διαδικασία του κινήματος με την οποία θα χρειαστεί να βρεθεί αντιμετώπη η αστυνομία και το κράτος. Ωστόσο η κλιμάκωση της σύγκρουσης με το υπό κατάρρευση καθεστώς της εκμετάλλευσης, των κρατικών εγκλημάτων με τους δεκάδες νεκρούς, με τους απολογητές των γενοκτονιών και τους κλακαδόρους των παγκόσμιων αφεντικών δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι δεν αποτελεί μια κόντρα μεταξύ των ένστολων μισθοφόρων της ΕΛ.ΑΣ και των επαναστατών, αποτελεί συνολική υπόθεση του κοινωνικού πολέμου, τον οποίο από την πλευρά μας οφείλουμε να οξύνουμε με κάθε τρόπο. Όταν λοιπόν αναφερόμαστε στον τίτλο του κειμένου στην υπομονή δεν σημαίνει ότι επικροτούμε την αδράνεια και οποιαδήποτε μεμφιοιρία αλλά αναφερόμαστε στην ωριμότητα της συσσωρευμένης πείρας του κινήματός μας να καταφέρνει να χτυπάει και να αμύνεται, να διαυγάει όλες τις δυνατότητες και να δρα με καθαρό μυαλό, επιλέγοντας τις κατάλληλες στιγμές ανασυγκρότησης και αντεπίθεσης. Οι όποιες επιμέρους τακτικές αφορούν το ίδιο το κίνημα και τις διαδικασίες του. Όμως η σύγκρουση με το αποθρασυνόμενο και αποχαλινωμένο καθεστώς της καταπίεσης και της βορβορώδους διαφθοράς και εξαθλίωσης που έχει εξαπολύσει έναν αδυσώπητο και διαρκή πόλεμο ενάντια στην κοινωνία είναι κοινωνικό καθήκον και οι αναρχικοί θα πρέπει να σταθούν στην εμπροσθοφυλακή της.

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό- Μαύρο & Κόκκινο μέλος της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης - Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ- ΔΕ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ

τη φρικτή κακοποίηση και τον βασανισμό του Β. Μάγγου από τα ΜΑΤ
ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ

Από τη συγκέντρωση και πορεία στην Καρδίτσα στις 5 Φλεβάρη. Η δίκη για μια ακόμη φορά αναβλήθηκε

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Τη Δευτέρα 15 Δεκέμβρη ορίστηκε το εξ αναβολής αυτόφωρο (τριμελές Πλημμελημάτων) των συλληφθέντων/εισών της διαδήλωσης της 6ης Δεκέμβρη στην Αθήνα, για τα 17 χρόνια από την κρατική δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη '08. Οι συλληφθέντες/είσοι αντιμετωπίζουν σωρεία πλημμελημάτων και πιο συγκεκριμένα: διατάραξη κοινής ειρήνης, αντίσταση, απείθεια, άρνηση δακτυλοσκόπησης, εξύβριση, παράνομη οπλοφορία, βία κατά υπαλλήλων, απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης και διακεκριμένη φθορά. Το βαρύ και σπυμένο κατηγορητήριο με το οποίο έρχονται αντιμέτωποι οι σύντροφοι και συντρόφισσες δεν είναι τίποτα παραπάνω από την αποτύπωση του εκδικητικού μένου του κρατικού μηχανισμού απέναντι σε όσους και όσες συνεχίζουν να κρατούν το δρόμο ανοικτό σε μια περίοδο οξυμένης καταστολής και επίτασης των όρων εκμετάλλευσης στους από τα κάτω σε κάθε πεδίο της καθημερινότητας, ενώ ταυτόχρονα καταδεικνύει την ένταση της κρατικής κατασταλτικής επίθεσης που δέχτηκε η διαδήλωση της 6ης Δεκέμβρη, με άμεσο σκοπό των κρατικών επιτελείων την τρομοκράτηση όσων βρέθηκαν στο δρόμο, όσων δεν ήταν εκεί αλλά είδαν τη μανία των ένστολων καθαμάτων απέναντι στα σώματα των διαδηλωτών και όσων ακόμα κρατούν αναμμένη τη φλόγα του Δεκέμβρη και ζωντανά τα προτάγματά του, της εξέγερσης, της κοινωνικής αυτοοργάνωσης, της ταξικής αλληλεγγύης, της μαχητικής αντίστασης και το όραμα της Κοινωνικής Επανάστασης.

Οι δυνάμεις καταστολής στις 6/12/2025 χτύπησαν άγρια, παντελώς απρόκλητα και συντονισμένα μεγάλο μέρος της πορείας και ειδικότερα τα αναρχικά μπλοκ, μεταξύ των οποίων και το μπλοκ μας, ενόσω βρισκόταν στην Πανεπιστημίου, με αποτέλεσμα δεκάδες τραυματισμούς και συλλήψεις. Μεταξύ των συλληφθέντων βρίσκονται ένας σύντροφος και μια συντρόφισσα της ΑΠΟ. Η επίθεση αυτή εκδηλώθηκε με σφοδρότητα σε ένα σώμα χιλιάδων διαδηλωτών με κρότου λάμψης, χημικά

και εκτεταμένους ξυλοδαρμούς. Όσον αφορά το μπλοκ μας οι πραιτοριανοί του κράτους αφού χτύπησαν και από τις δυο πλευρές, στη συνέχεια το περικύκλωσαν δημιουργώντας μια ασφυκτική συνθήκη χωρίς διέξοδο για τους διαδηλωτές/τριές.

Η κατασταλτική επίθεση που δέχτηκε η πορεία της 6ης Δεκέμβρη στην Αθήνα εντάσσεται στο πλαίσιο όξυνσης της κρατικής καταστολής απέναντι στα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, απέναντι στις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις και ειδικότερα απέναντι στο αναρχικό κίνημα και δεν αποτελεί μεμονωμένο γεγονός. Μόνο τη μέρα της 6ης Δεκέμβρη προηγήθηκαν δεκάδες προσαγωγές, η πρωινή μαθητική – φοιτητική πορεία που αποτελούταν από αναρχικούς μαθητές/τριες και αναρχικούς φοιτητές/τριες κινήθηκε κάτω από ασφυκτικό αστυνομικό κλοιό, η στρατοπέδευση δυνάμεων κατοχής στο σημείο δολοφονίας του Αλ. Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια και ο αποκλεισμός και η περικύκλωση από δυνάμεις καταστολής της διαδήλωσης στη Θεσσαλονίκη για περίπου 2 ώρες, χωρίς να την αφήνουν να ολοκληρωθεί, είναι λίγα από τα πολλά παραδείγματα έντασης της κατασταλτικής εκστρατείας του κράτους και του βαθέματος του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, για το τσάκισμα κάθε φωνής που ορθώνεται απέναντι στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αλλά και στις διαδηλώσεις του προηγούμενου διαστήματος, που χτυπήθηκαν με σφοδρότητα και σύντροφοι/ισσες και αγωνιστές/τριες βρέθηκαν αντιμέτωποι με συλλήψεις και διώξεις, όπως στην πορεία αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη στην Αθήνα στις 7/10/25 και στην πορεία για τη μνήμη του αναρχικού αγωνιστή Κυριάκου Ξυμπτήρη και σε αλληλεγγύη με τους/ις προφυλακισμένους/ες αγωνιστές/τριες για την υπόθεση των Αμπελοκήπων. Παράλληλα οι κρατικοί μηχανισμοί και σε συνεργασία με τις πρυτανικές αρχές έχουν εξαπολύσει μια σειρά διώξεων απέναντι σε αγωνιζόμενους φοιτητές/τριες, με σκοπό την επικράτηση της σιωπής μέσα και έξω από τις σχολές, όπου όποιος αντιστέκεται στις αναδιρθρώσεις της καταστολής, του ελέγχου και της υποταγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση είτε θα καταδικάζεται στις δικαστικές αίθουσες, όπως στην περίπτωση του αναρχικού φοιτητή Ζ.Μ. για παρέμβαση της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Φοιτητών/-τριών Αθήνας σε αλληλεγγύη με την Παλαιστίνη, με μηνυτή τον πρύτανη ΕΜΠ Χατζηγεωργίου και μάρτυρα κατηγορίας τον κοσμήτορα Τσανάκα, είτε θα απειλούνται με πειθαρχικά και διαγραφές όπως οι φοιτητές/τριες της Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ, που κατέλαβαν την σχολή τους.

Το βάθεμα του σύγχρονου ολοκληρωτισμού εκδηλώνεται αφενός με τις συνεχείς και δυσμενέστερες αναδιρθρώσεις απέναντι στην μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία αλλά και την προετοιμασία της κοινωνικής βάσης για μια εμπόλεμη κοινωνία, την εμπέδωση μιας συνθήκης σιωπής και ταυτόχρονα υποταγής στα σχέδια των κυρίαρχων και αφετέρου με το τσάκισμα του εσωτερικού εχθρού, κάθε αντίστασης που εκδηλώνεται από τα κάτω και στόχο έχει να θέσει ανάχωμα στις αντικοινωνικές και εγκληματικές πολιτικές κράτους και κεφαλαίου. Γι' αυτό και το αναρχικό κίνημα όσο το σύστημα εξουσίας απονομιμοποιείται και βρίσκεται σε βαθιά κρίση βρίσκεται πρώτο στο στόχαστρο της καταστολής τόσο με φυσικούς όρους αλλά και με ιδεολογικούς, μέσα από την κατασυκοφάντησή του και την επιχείρηση απομόνωσής του. Η κρίση μέσα στην οποία όμως βρίσκεται το κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα δεν οδηγεί νομοτελειακά στη συντριβή του, αντιθέτως αυτό επιτείνει με αλαζονεία και οξυμένη ένταση την επίθεσή του, στοχεύοντας στο μούδιασμα των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων και στην επικράτηση του φόβου. Είναι, λοιπόν, στο χέρι μας, στο χέρι των πληβείων να θέσουν εκείνα τα αναχώματα, να συναντηθούν, να συλλογικοποιηθούν, να δράσουν οριζόντια και αδιαμεσολάβητα και να αναδείξουν τις αστείρευτες δυνάμεις που κυφορούνται μέσα στις συλλογικές διαδικασίες και στον συλλογικό και οργανωμένο αγώνα κόντρα στους επίπλαστους διαχωρισμούς που οι κυρίαρχοι επιβάλλουν, κόντρα στην κρατική τρομοκρατία, την εκμετάλλευση, τη φτωχοποίηση, τον πόλεμο, το φασισμό, το κράτος και τον καπιταλισμό. Για μια ζωή με αξιοπρέπεια, για μια κοινωνία αλληλεγγύης, ελευθερίας, ισότητας, δικαιοσύνης.

Ως αναρχικοί και αναρχικές δεν έχουμε άλλο δρόμο από αυτόν που επιλέξαμε και δίνει δύναμη στα όνειρά μας, που πλάθει την συντροφικότητα και δίνει σάρκα και οστά στο όραμα μιας χειραφετημένης, ακρατικής και αταξικής κοινωνίας. Δεν έχουμε άλλο δρόμο από το να παλέψουμε για την Υπόθεση, την Κοινωνική Επανάσταση, την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό. Και αυτό θα πράξουμε.

**ΕΛ.ΑΣ. ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ
ΡΟΥΦΙΑΝΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΩΝ
- ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ/ΕΣ
ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΠΛΑΪ ΠΛΑΪ, ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ/ΕΣ ΜΕ
ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΜΑΝΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΗΝ
ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ 6/12/25
- ΠΑΥΣΗ ΚΑΘΕ ΔΙΩΣΗΣ ΤΩΝ
ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ/ΕΙΣΩΝ
ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΔΕΝ ΥΠΟΤΑΣΣΕΤΑΙ
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ**

*Η δίκη ορίστηκε για τις 20 Απρίλη 2026

τοπικός συντονισμός Αθήνας | Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΑΡΑΣ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Στις 15 Νοέμβρη, πρώτη ημέρα του τριημέρου μνήμης για τα 52 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου του '73, νωρίς το πρωί, περίπου 200 κρανοφόροι της ΑΡΑΣ με στρατιωτικού τύπου οργάνωση παρατάχθηκαν στο προαύλιο χώρο του Πολυτεχνείου και εξαπέλυσαν μια τυφλή, λυσσαλέα, αιματηρή και δολοφονική επίθεση απέναντι σε αναρχικούς/ές.

Αφού πρώτα άνοιξαν κεφάλια, έσπασαν χέρια στο εξωτερικό χώρο, οι τραμπούκοι συνέχισαν και εντός του κτιρίου της Τοσίτσα σπάζοντας και χτυπώντας ό,τι έβρισκαν στο δρόμο τους, όπου εγκλωβίσαν δεκάδες ανθρώπους, εργαζόμενους, φοιτητές, αναρχικούς/ές. Ανάμεσα σε αυτούς βρίσκονταν μέλη της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Φοιτητών/τριών Αθήνας και της ΑΠΟ που εκείνη την ώρα προετοιμάζαν τον χώρο στο ισόγειο του κτιρίου για την τοποθέτηση του πολιτικού υλικού και εν όψει της απογευματινής προγραμματισμένης εκδήλωσης.

Ενδεικτικά στοιχεία της βιαιότητας του πογκρόμ που εξαπέλυσε η συμμορία της ΑΡΑΣ ήταν τόσο η επιβολή τους, μέσω της τρομοκρατίας, συνολικά στο χώρο του Πολυτεχνείου όσο και η δίχως όριο άσκηση αλόγιστης βίας που θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα ακόμα και νεκρούς. Αυτό καταδεικνύουν ο εγκλωβισμός πλήθους κόσμου σε κλειστό χώρο, το κυνηγητό τους σε σκάλες και διαδρόμους, τα ακατάσχετα και επαναλαμβανόμενα χτυπήματα σε κεφάλια, χέρια και άλλα ζωτικά όργανα, το ξεγύμνωμα συντρόφισσας, οι απειλές και ο πραγματικός κίνδυνος να πέσουν άνθρωποι από τα παράθυρα του κτιρίου. Τα αποτελέσματα ήταν περίπου 20 τραυματίες με σπασμένα κεφάλια, χέρια, δάχτυλα, το άνοιγμα δικογραφίας από την αστυνομία με κατηγορίες περί δήθεν συμπλοκής και η απαγγελία κατηγοριών εναντίον τραυματιών που είχαν διακομιστεί στον Ευαγγελισμό και το αναπόφευκτο και απόλυτο προβοκάρισμα συνολικά των εκδηλώσεων του τριημέρου μνήμης.

Ο σχεδιασμός, η οργάνωση και η υλοποίηση αυτής της επίθεσης των ρουφιάνων της ΑΡΑΣ δεν είχε απλώς τα τυπικά χαρακτηριστικά παρακρατικής ενέργειας αλλά και τη στόχευση μιας τέτοιου τύπου επίθεσης. Αυτή η επικείμενη επιβολή με στρατιωτικού τύπου χαρακτηριστικά δεν μπορεί παρά να συναρθρωθεί με τη συνολική επίθεση της κρατικής καταστολής τόσο στους χώρους των πανεπιστημίων, όπου εκδηλώνεται με πειθαρχικά, διαγραφές, διώξεις, κάμερες παρακολούθησης και τη στοχοποίηση και απόπειρα εκδίωξης των ριζοσπαστικών, αγωνιστικών και αναρχικών προταγμάτων από το χώρο του ασύλου, όσο και ευρύτερα στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες και την εν εξελίξει ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση απέναντι στους αναρχικούς.

Η ΑΡΑΣ αποτελεί πέρα από κάθε αμφιβολία ξένο σώμα για τους φοιτητικούς και συνολικά κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, και έτσι πρέπει να αντιμετωπιστεί. Οι οργανώσεις που συνεργάζονται μαζί της θα πρέπει να την απομονώσουν, ειδάλως με αυτό τον τρόπο θα καλύπτουν την πεμπτοφαλαγγίτικη και δολοφονική δράση της.

Απέναντι στην αποτυχημένη διαχρονική προσπάθεια του κράτους να θάψει τα πραγματικά νοήματα και περιεχόμενα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου του '73, τις σημερινές κατασταλτικές μεθοδεύσεις των πρωτανικών αρχών, τη συνεχή και ολόένα διογκούμενη κρατική τρομοκρατία, οι αυτοοργανωμένοι, συλλογικοί αγώνες της κοινωνίας και της νεολαίας δεν καταστέλλονται. Το αναρχικό κίνημα δεν υποχωρεί-δεν υποτάσσεται. Ο αγώνας ενάντια σε κάθε εξουσία συνεχίζεται και θα νικήσει.

**ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ-ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ
ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ**

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ /ΕΙΣΕΣ

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Το διήμερο 31 Γενάρη και 1 Φεβάρη πραγματοποιήθηκε η 13η Συνδιάσκεψη της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης στο Αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια και την Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37 αντίστοιχα.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΝΩΝΑ

Στον Κοσμά Αρκαδίας, στο Νότιο Πάρνωνα, πρόκειται να εγκατασταθούν τέσσερις ανεμογεννήτριες ύψους 150 μέτρων, στα πλαίσια ενός από τα 19 αιολικά πάρκα που σχεδιάζονται για τον Πάρνωνα. Ένα έργο που σηματοδοτεί μία τεράστια παρέμβαση πάνω στο βουνό με καταστροφικά αποτελέσματα για τη φύση και τις γύρω κοινότητες.

Απέναντι στην επαπειλούμενη λεηλασία της φύσης από το κράτος και το κεφάλαιο, οι κάτοικοι του Κοσμά από τα τέλη Νοέμβρη, έχουν στήσει ένα μπλόκο στο δρόμο που οδηγεί στη βουνοκορφή, όπου θα τοποθετηθούν οι ανεμογεννήτριες, ώστε να μην επιτρέψουν να πραγματοποιηθούν οι εργασίες καταστροφής του βουνού, τις οποίες έχει αναλάβει η εταιρεία CNI Energy και ως υπεργολάβοι, η εταιρεία Ventus και ένας τοπικός εργολάβος. Οι κάτοικοι του Κοσμά οργανώνονται στη βάση και οριζόντια και αντιστεκόμενοι μαχητικά και δυναμικά έχουν αναγκάσει το κράτος και το κεφάλαιο σε αναδιπλώσεις και καθυστερήσεις. Την ίδια ώρα το κράτος επιχειρεί να καταστείλει την αντίσταση και έχουν κάνει αισθητή την παρουσία τους οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του. Οι έντολες κρατικές συμμορίες της ΕΛ.ΑΣ προσπαθούν σε

πανό στον ΗΣΑΠ στα Πετράλωνα

πανό στην πλατεία του Κοσμά

καθημερινή βάση μαζί με τους ντόπιους εργολάβους να ανοίξουν το μπλόκο για να συνεχιστούν οι εργασίες στο βουνό, περιπολικά διασχίζουν αρκετές φορές μέσα στην ημέρα το χωριό του Κοσμά προσπαθώντας να στήσουν ένα κλίμα τρομοκρατίας στον κόσμο που μένει στο χωριό και αντιστέκεται, έχουν προχωρήσει σε προσαγωγές αγωνιστών/τριών ενώ και στις κινητοποιήσεις κατοίκων και αλληλέγγυων εμφανίζονται ισχυρές δυνάμεις καταστολής μαζί με ασφαλίτες. Παρόλα αυτά το μπλόκο του Κοσμά παραμένει, αντιστέκεται και αγωνίζεται για γη και ελευθερία.

Ενημέρωση από την πεζοπορία στην Πάρνηθα

Την Κυριακή 16 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε πεζοπορία στην Πάρνηθα ύστερα από κάλεσμα συλλογικοτήτων και ομάδων για την υπεράσπιση του βουνού από την σχεδιαζόμενη εγκατάσταση 11 νέων ανεμογεννητριών στις κορυφές Ελαφοβούνι και Πυργάθι, έργο που πήρε Έγκριση Περιβαλλοντικών Όρων τον Σεπτέμβρη, σε μια περιοχή που παραμένει ακόμα ανέγγιχτη από τη λαίλαπα της ανάπτυξης. Μέλη της Πρωτοβουλίας Αγώνα για τη Γη και την Ελευθερία, συμμετείχαμε στην κινητοποίηση, μια μαζική πεζοπορία 400 ανθρώπων σε μια όμορφη διαδρομή ανάμεσα σε δασωμένες πλαγιές, από την Αγ. Τριάδα (Αυλώνα) μέχρι το Βούντημα, όπου έγινε στάση, ανοίχτηκαν πανό και έγιναν σύντομες ενημερώσεις και τοποθετήσεις.

Να σημειώσουμε πως ήδη από το 2009, δύο χρόνια μετά την καταστροφική πυρκαγιά του 2007 που κατέκαψε ένα μεγάλο μέρος του Δρυμού της Πάρνηθας, έχει ξεκινήσει ο σχεδιασμός εγκατάστασης ανεμογεννητριών, με αποτέλεσμα μέσα σε 15 χρόνια να έχουν "φυτρώσει" περισσότερες από 50 ανεμογεννήτριες, άλλες σε κα-

μένες εκτάσεις από τις πυρκαγιές του 2007, του 2021 και 2023 και άλλες μέσα σε άθικτο δάσος. Μια μεθόδευση για το βουνό της Αττικής που εντάσσεται σε ένα ευρύτερο σχέδιο από το κράτος και το κεφάλαιο, που στο όνομα της "πράσινης" ανάπτυξης μετατρέπουν ολόκληρες περιοχές, δάση και κορυφές στην ηπειρωτική και νησιωτική χώρα, σε ένα τεράστιο αιολικό εργοστάσιο, με ανυπολόγιστες καταστροφικές συνέπειες για το φυσικό κόσμο και τις τοπικές κοινωνίες.

Και σε ό,τι αφορά ειδικότερα την Πάρνηθα, να υπενθυμίσουμε πως οι ανεμογεννήτριες είναι μία μόνο από τις πληγές της, ανάμεσα σε πλήθος άλλων εγκληματικών δραστηριοτήτων που εδώ και δεκαετίες καταστρέφουν συστηματικά το βουνό: η λειτουργία του Καζίνου, η κατάληψη των κορυφών από στρατιωτικές βάσεις και κεραίες, η διάνοιξη νέων "δασικών" δρόμων και η επέκταση οικισμών και οικοδομικών συνεταιρισμών μέσα στα δάση, με αποτέλεσμα τη μετα-

τροπή του σε περιαστικό πάρκο της Αθήνας με διάφορες εμπορικές χρήσεις.

Θα ανεβαίνουμε στο βουνό ξανά και ξανά, με την καρδιά και το νου μας στους αγώνες για την υπεράσπιση της ζωής, της γης και της ελευθερίας σε κάθε γωνιά της χώρας, από την Πάρνηθα και τον Αχελώο, μέχρι τα Άγραφα και την Οίτη, τις Σταγιάτες και τις Σκουριές, τα Γεράνια και την Νέδα, την Εύβοια και τα νησιά, αναδεικνύοντας τη σημασία της συλλογικής αντίστασης και στέλλοντας το μήνυμα στους κατεξοχόν υπεύθυνους αυτής της καταστροφής, το Κράτος και το Κεφάλαιο, ότι τα σχέδιά τους ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ!

Πρωτοβουλία Αγώνα για τη Γη και την Ελευθερία

11 Δεκέμβρη - Παγκόσμια μέρα των βουνών
από τη διαδήλωση στην Αθήνα

ΛΕΥΤΕΡΙΑ
6Ε ΠΟΤΑΜΙΑ ΚΑΙ ΒΟΥΝΑ
Πρωτοβουλία Αγώνα για τη Γη και την Ελευθερία

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ
ΑΠ' ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΗΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ
ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ
Ομίكرون 72
μέλος της Αναρχικής
Πολιτικής Οργάνωσης
Ομοσπονδία Συναρτώνων

SS ΜΠΑΤΣΟΙ ΒΙΑΣΤΕΣ, ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ, ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ

Η υπόθεση του βιασμού της τότε 19χρονης γυναίκας μέσα στο Αστυνομικό Τμήμα Ομόνοιας από τα ένστολα καθάρματα της ομάδας ΔΙΑΣ αποτελεί μία από τις πιο ωμές και αποκαλυπτικές περιπτώσεις κρατικής, θεσμικής και έμφυλης βίας. Ένα έγκλημα που δεν διαπράχθηκε σε κάποιο σκοτεινό σοκάκι, αλλά στο εσωτερικό ενός αστυνομικού τμήματος – ενός χώρου που το κράτος παρουσιάζει ως εγγυητή της “ασφάλειας” και της “τάξης”, αποδεικνύοντας για ακόμη μία φορά ότι η αστυνομία δε λειτουργεί ως μηχανισμός προστασίας, αλλά ως μηχανισμός βίας, ελέγχου, τρομοκράτησης και επιβολής πάνω στα σώματα και τις ζωές των γυναικών και των καταπιεσμένων συνολικά.

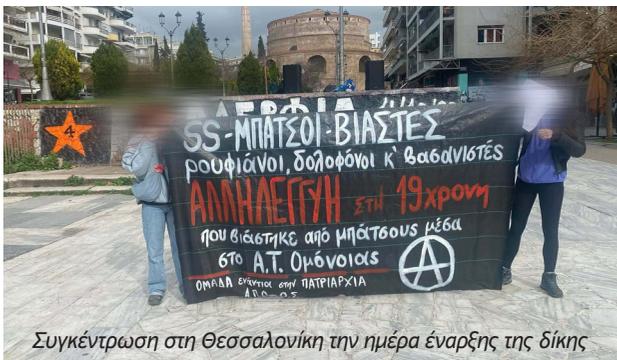
Η νεαρή γυναίκα είχε προσεγγίσει τους αστυνομικούς στη Θησείο ζητώντας τους πληροφορίες για κάποια προσωπική της υπόθεση εργασιακών ζητημάτων και εκείνοι αφού την οδήγησαν στο συγκεκριμένο Α.Τ. – πασίγνωστο για τα βασανιστήρια που έχουν υποστεί τόσο άνθρωποι εκεί μέσα – την εγκλωβίσαν μέσα στο κτήριο, την κακοποίησαν, τη βασάνισαν και τη βίασαν διαδοχικά. Οι δράστες, εκμεταλλευόμενοι τη θέση εξουσίας τους και το καθεστώς ατιμωρησίας που απολαμβάνουν, προχώρησαν και στην καταγραφή του βιασμού σε βίντεο. Μια πράξη που φανερώνει πέρα από το βάθος της σήψης, τον κυνισμό και την πεποίθησή τους ότι δεν θα λογοδοτήσουν ποτέ – πράγμα που έρχεται να επιβεβαιωθεί άμεσα, καθώς το υλικό από τις κάμερες του Α.Τ. εκείνο το βράδυ έχει μυστηριωδώς εξαφανιστεί – φαινόμενο που έχει παρατηρηθεί κατ’ εξακολούθηση σε υποθέσεις που αφορούν το κολαστήριο που ονομάζεται Α.Τ. Ομόνοιας αλλά και οι υπόλοιποι μπάτσοι του τμήματος κατέθεσαν ότι δεν αντιλήφθηκε κανείς το παραμικρό!

Παρά τη σοβαρότητα και τη φρίκη των καταγγελλόμενων πράξεων, η διαχείριση της υπόθεσης από τον κρατικό μηχανισμό ακολούθησε τον γνωρίμο δρόμο της συγκάλυψης. Αν και ασκήθηκαν διώξεις, οι κατηγορούμενοι αστυνομικοί αφήθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους, συνεχίζοντας να κυκλοφορούν ανενόχλητοι, την ώρα που η κοπέλα καλείται να σκώσει το βάρος μιας μακρόχρονης, εξοντωτικής και βαθιά τραυματικής δικαστικής διαδικασίας. Μια διαδικασία που αντί να προστατεύει τα θύματα, αναπαράγει τη βία – ως υπενθυμίσουμε ότι στην τελευταία δικάσιμο, η δίκη ξεκίνησε έπειτα από πολύωρη καθυστέρηση, με σύσσωμη την παρουσία μπάτσων μέσα στη δικαστική αίθουσα.

Αυτό το περιστατικό δεν είναι ούτε το πρώτο ούτε το τελευταίο στο οποίο

εμπλέκονται μπάτσοι και παράγοντες της εξουσίας. Ειδικά το κολαστήριο της Ομόνοιας έχει υπάρξει κατ’ επανάληψη τόπος βασανιστηρίων, με δολοφονίες, αναρίθμητες καταγγελίες ανθρώπων για παράνομες κρατήσεις, για εξευτελισμούς προσφύγων/μεταναστών, για κλοπές, για ξυλοδαρμούς τοξικοεξαρτημένων. Λίγες μέρες πριν, βρέθηκε νεκρός ένας ακόμα κρατούμενος στο ΑΤ Ομόνοιας. Το ίδιο τμήμα στο οποίο βρέθηκε νεκρός ο μετανάστης Μία Χαριζούλ το φθινόπωρο του 2024, λίγες μέρες μετά την δολοφονία του Μοχάμεντ Καμράν Ασίκ στο ΑΤ Αγ. Παντελεήμονα. Είναι το ίδιο από το οποίο προέρχονται και πάλι τα τέρτα της ΔΙΑΣ που τον Αύγουστο του 2022 ξυλοκόπησαν στις τουαλέτες του τμήματος τον αναρχικό Αντώνη Ζήβα επειδή διερχόμενος από την πλατεία Βάθης έπεσε κατά λάθος πάνω τους, είναι το ίδιο το τμήμα από το οποίο προέρχονται οι δολοφόνοι μπάτσοι του Ζακ/της Zackie Oh!, είναι το ίδιο όπου άφησε την τελευταία του πνοή ο 34χρονος Νιγηριανός Ebuka το 2019 υπό «αδιευκρίνιστες συνθήκες», είναι το ίδιο τμήμα όπου το 2019 μπάτσος καταγράφεται σε βίντεο να καταβρέχει γυναίκα ΑμΕΑ, είναι το ίδιο στο οποίο το 2016 προσήχθησαν μέλη θεατρικής ομάδας

Συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη την ημέρα έναρξης της δίκης

παιδιών και εφήβων προσφύγων, επειδή έφεραν μαζί τους πλαστικά όπλα για την ανάγκη παράστασης, το ίδιο όπου το 2007 μπάτσοι κατέγραφαν σε βίντεο τον βασανισμό και εξευτελισμό μεταναστών, τους οποίους είχαν αναγκάσει να χτυπούν ο ένας τον άλλον.

Το ΑΤ Ομόνοιας αποτελεί εμφατικό αποτύπωμα της κρατικής βίας, τρομοκρατίας και ασυδοσίας, όμως δεν είναι το μόνο κολαστήριο του κράτους στο οποίο λαμβάνουν χώρα ξανά και ξανά περιστατικά δολοφονιών, απειλών, τρομοκράτησης, βασανισμών, βιασμών και κακοποιήσεων εις βάρος των πιο κατατρεγμένων κομματιών της κοινωνίας. Και ενώ η κρατική καταστολή οξύνεται ακόμα περισσότερο από το χτύπημα των διαδηλώσεων και την τρομοκρατία που προσπαθούν να επιβάλλουν στο δρόμο, τις συλλήψεις, τους ξυλοδαρμούς και τους βασανισμούς διαδηλωτών/τριών μέχρι την αστυνομική κατοχή των Εξαρχείων και ευρύτερα του κέντρου της πόλης, την κατασταλτική εκστρατεία του κράτους ενάντια στις καταλήψεις και το αναρχικό κίνημα, οι ένστολοι δολοφόνοι τη ΕΛ.ΑΣ επιδίδονται σε παρενοχλήσεις, ξυλοδαρμούς και κακοποιήσεις απέναντι στις αγωνιζόμενες σε βιασμούς μέσα και έξω από τα αστυνομικά τμήματα, εμπλέκονται σε κυκλώματα trafficking όπως στην Ηλιούπολη και διαπράττουν γυναικοκτονίες ή και αδιαφορούν αφήνοντάς τες να εκτυλίσσονται μπροστά στα μάτια τους, όπως στην περίπτωση της Κυριακής Γρίβα έξω από το ΑΤ. Αγ. Αναργύρων. Γιατί η έμφυλη βία της αστυνομίας είναι συστημική βία και έχει ως σκοπό -πέρα από την ικανοποίηση των αποκτηνωμένων καθαρμάτων με στολή- να καθυποτάξει, να εξευτελίσει και να επιβάλλει την εμπέδωση της κυριαρχίας ενός ολόκληρου συστήματος, του κράτους, του καπιταλισμού και της πατριαρχίας.

Δεν ξεχνάμε ότι αν δεν υπήρχε η επιμονή της ίδιας της 19χρονης και η πίεση των κινημάτων και των συλλογικοτήτων, η υπόθεση θα είχε θαφτεί από την πρώτη στιγμή. Δεν ξεχνάμε τις απόπειρες υποβάθμισης του εγκλήματος, τη σιωπή των ΜΜΕ, τη συστηματική προσπάθεια να παρουσιαστούν οι μπάτσοι ως “εξαιρέσεις” και η υπόθεση ως “μεμονωμένο περιστατικό”, την ώρα που όλα τα στοιχεία δείχνουν μια δομική και επαναλαμβανόμενη πρακτική.

Θα βρεθούμε απέναντι σε κάθε σεβνάριο συγκάλυψης που επιχειρεί να διασώσει το κύρος των θεσμών, θυσιάζοντας τη ζωή και την αξιοπρέπεια όλων όσες αντιστέκονται, σπάνε τη σιωπή και δε φοβούνται να καταγγείλουν τους βιαστές και βασανιστές τους. Η δίκη αυτή αποτελεί ακόμη ένα πεδίο σύγκρουσης με το κράτος της καταστο-

λής και της πατριαρχίας. Γνωρίζουμε καλά πως καμία δικαίωση δεν θα έρθει από μόνη της, πως τίποτα δε μας χαρίζεται και πως κάθε κατάκτηση, κάθε νίκη έρχεται μόνο μέσα από τον αγώνα!

Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία, που αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του κυριάρχου συστήματος, όπως και σε κάθε μορφή εξουσίας είναι διαρκής και είναι μέρος του συνολικότερου αγώνα που δίνουμε ενάντια στην καταπίεση, την εκμετάλλευση και την υποτίμηση της ζωής μας ως αναρχικές, ως αγωνιζόμενες και ως γυναίκες. Και σαν τέτοιες, δεν μπορεί να βασίζεται στην αλλαγή της στάσης από μεριάς των θεσμών της εξουσίας αλλά δίνεται στον δρόμο αντιεραρχικά, αδιαμεσολάβητα, με αλληλεγγύη και μαχητική αντίσταση. Όσο υπάρχει κράτος, καπιταλισμός, αφεντικά, τμήματα και μπάτσοι η σαπίλα του κόσμου της εξουσίας θα πέφτει συνεχώς πάνω στους καταπιεσμένους/ες και τους εκμεταλλεζόμενους/ες. Γι' αυτό ήρθε η ώρα να οργανωθούμε και να τους γκρεμίσουμε.

Κανένας εφησυχασμός, καμία εμπιστοσύνη στο κράτος των βιαστών και δολοφόνων! Το δίκιο θα κριθεί στους δρόμους.

Συγκέντρωση: Τετάρτη 11 Φλεβάρη, Ευελπίδων (κτίριο 9, αίθουσα 4), 9.00

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ –
ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ**

Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία | Αναρχική Πολιτική Οργάνωση

Η δικάσιμος στις 11 Φλεβάρη τελείωσε αργά το απόγευμα, αφού ολοκληρώθηκε η κατάθεση της κοπέλας, με ερωτήσεις από την έδρα, τον εισαγγελέα και τους δικηγόρους. Η επόμενη δικάσιμος ορίστηκε για τις 23/3/26

8 ΜΑΡΤΗ

ημέρα αντίστασης και αγώνα!

ΚΡΑΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ, ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΒΙΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

στα εργασιακά κάτεργα, στα σύνορα, στα στρατόπεδα
συγκέντρωσης, στα αστυνομικά τμήματα, στους δρόμους

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΒΑΡΒΑΡΟ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

που δεν έχει να υποσχεθεί τίποτα άλλο πέρα από Πόλεμο,
Φασισμό, εκμετάλλευση, καταπίεση και καταστολή

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ

για τη χειραφέτηση και την Αναρχία

ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ

Από την Παλαιστίνη, το Ιράν και το
Σουδάν ως το Μεξικό και τις ΗΠΑ

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΕΣ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΕΣ

**Ενάντια στο κύκλωμα trafficking και τη θεσμική του συγκάλυψη
Αλληλεγγύη στη 12χρονη, τη μητέρα & τα αδέρφια της**

Το εφετείο για την υπόθεση trafficking του Κολωνού πήρε αναβολή για τις 16/11/2026 μετά από αίτημα που κατατέθηκε από μέρος των κατηγορουμένων και καταδικασμένων παιδοβιαστών σε πρώτο βαθμό. Στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στο Εφετείο και στη Θεσσαλονίκη μικροφωνική συγκέντρωση στην Καμάρα. Την επόμενη μέρα πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στο μετρό Σεπολίων και πορεία στη γειτονιά του Κολωνού.

**Δίκη κατά του ηθοποιού Λάμπρου Φιλίππου
για απόπειρες βιασμού και βιασμό**

Τον Οκτώβριο του 2025 ξεκίνησε στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο η δίκη του ηθοποιού και δασκάλου υποκριτικής Λάμπρου Φιλίππου για απόπειρες βιασμού και βιασμό, μετά από μήνυση τεσσάρων γυναικών εναντίον του το 2021-2022, για συστηματικές πράξεις σεξουαλικής κακοποίησης που συνέβαιναν από το 2008 ως το 2015, όταν η μία εκ των γυναικών ήταν ανήλικη.

Το εισαγγελικό βούλευμα είχε ήδη απαλλάξει τον Φιλίππου για δύο από αυτές τις υποθέσεις, με αποτέλεσμα να δικάζεται μόνο για τις πράξεις που αφορούν τις μηνύσεις δύο καταγελλουσών.

Απέναντι στις μαρτυρίες των γυναικών και μελών της οικογένειάς τους, οι οποίες αποκάλυψαν τις σχέσεις εξουσίας, την εκμετάλλευση, τη χειριστικότητα, τον εκβιασμό και τη βία που ασκούσε ο Φιλίππου από τη θέση του ως γνωστός ηθοποιός και δάσκαλος, στήθηκε για μια ακόμα φορά στο δικαστήριο μια αρένα συγκοφάντησης και εκφοβισμού των καταγελλουσών – ένα σκηνικό που δεν στοχεύει μόνο στο ξέπλυμα του συγκεκριμένου βιαστή, αλλά στην αποθάρρυνση κάθε ατόμου που βιώνει αντίστοιχες συνθήκες από το να μιλήσει ανοικτά. Μάλιστα, η εισαγγελέας, μετά από μία απaráδεκτη αγορευση 3 ωρών, κατά την οποία ουσιαστικά δίκασε τις γυναίκες που τον κατήγγειλαν, πρότεινε την απαλλαγή του από όλες τις κατηγορίες.

Στις 9 Φλεβάρη ολοκληρώθηκε η δίκη με την ανακοίνωση της απόφασης. Ο Φιλίππου τελικά, κρίθηκε ένοχος κατά πλειοψηφία 4 προς 3, για απόπειρες βιασμού και βιασμό. Του επιβλήθηκε ποινή 4 χρόνια με αναστατικό χαρακτήρα της έφεσης.

Απέναντι στην έμφυλη βία

Απέναντι στον εκφοβισμό όσων σπάνε τη σιωπή

Απέναντι στη σεξουαλική παρενόχληση και κακοποίηση στον χώρο της τέχνης, σε κάθε εκπαιδευτικό και εργασιακό χώρο, στους δρόμους, τις πλατείες, το σπίτι και παντού! ΠΟΤΕ ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ!

Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία | Αναρχική Πολιτική Οργάνωση